

DRUMUL SPRE GLORIE

Volumul-III

Ion Copăceanu

Misterele trecutului clarifică viitorul

Istoria a înregistrat o întâmplare neobișnuită, ce a rămas subiect de meditație pentru mulți oameni din generațiile care au urmat.

Se povestește că, pe vremea țărilor Rusiei, guvernatorul unei provincii mai puțin populate, în dorința de a-și vedea teritoriul populat cu oameni harnici și fericiți, a făcut un anunț public, ca toți cei interesați să devină proprietari în această parte a lumii, să se prezinte la palat. Printre mulți alții, într-o zi, vine un cetățean care părea serios și bine intenționat.

Oferta guvernatorului era surprinzător de generoasă, dar condiționată: oricine devenea stăpân pe suprafața de teren pe care putea să o înconjoare mergând pe jos într-o zi, de la răsăritul soarelui, până la apus, cu condiția să fie punctual la locul de unde plecase.

Când a auzit oferta și condiția, George (nu e numele real) a rămas mut de uimire. Era dincolo de așteptările lui. O simplă socoteală matematică l-a ajutat să descopere că, în zece ore putea înconjura o suprafață de aproape 120 de kilometri pătrați. Niciodată nu-și dorise mai mult. Era plin de nerăbdare în așteptarea momentului când să pornească la drum.

Cum era de așteptat, dimineața următoare, a ajuns la locul de plecare, înainte de răsăritul soarelui. Când primele raze de soare au apărut la orizont, George a pornit pe drumul spre glorie hotărât și cu speranța că, la apusul soarelui, viața lui să nu mai fie aceeași. Peisajul din fața lui era încântător. Până la amiază a mers fără să se gândească la apusul soarelui. De necrezut! Parcurse un drum destul de lung. Aproape că putea zice că e suficient pentru a-i satisface nevoile.

În timp ce mergea, a început să se gândească ce bine ar fi dacă pe terenul parcurs ar avea și o vale cu râuri de apă care să dea viață la tot ce e verde. Curând și-a dat seama că era de dorit și un deal cu coline frumos ondulate. Nici o pădure de brazi nu ar fi un lucru rău, și-a zis. Nu a putut rezista invitației de a parcurge un drum ce trecea printr-un teren fertil, ce îi promitea o producție de performanță. Începuse să se contureze destul

de bine faptul că gloria și un viitor strălucit e partea lui la capăt de drum. Gânduri, planuri, tresăriri fericite îl însoțeau pe omul determinat să transforme visurile de o viață într-o realitate incontestabilă. Și, probabil, așa ar fi fost dacă nu ar fi uitat că totul era condiționat de apusul soarelui din ziua aceea. Trezit ca după un anesteziac, a realizat cu groază că soarele se grăbea spre apus, iar el era foarte departe de locul de unde plecase. Bazat pe voința și puterea lui, a grăbit pasul la început, apoi a început să fugă, pentru ca ultima parte de drum ce-i mai rămăsese, să alerge cu maximum de viteză pe care i-o puteau oferi picioarele lui obosite, după o zi de mers pe jos. Nu mai vedea în drumul lui nici râuri, nici coline, nici păduri. Tot ce-și mai dorea să vadă era locul de destinație, punctul de plecare.

Nu cred ca ar fi cineva în stare să descrie starea sufletească, emoțională și fizică a acestui om, în momentele acelea. În alergarea lui disperată, când cerea milă de la soare și își implora picioarele să marească viteza, ca o licărire de speranță, vede în depărtare locul unde trebuia să sosească la apus. Deși distanța se micșorase și soarele părea că-l așteaptă, când și-ar fi dorit cel mai puțin, picioarele refuzau să se mai miște. Cu ochii pironiți spre răsplătire, se prabușește la câteva minute de aceasta și, cu ultima picătură de energie, încearcă să-și imagineze gloria ce l-ar fi așteptat dacă ar fi ajuns la capătul drumului. Teribil... nu-i așa?

Experiența nefericitului George, transmite un mesaj puternic și plin de semnificație tuturor locuitorilor planetei Pamant, mai ales celor din ultima generație. Deși experiența unora nu este aplicabilă oricând și tuturor, ea poate fi de ajutor celor ce au pornit pe drumul vieții, ce poate avea ca destinație gloria ori eșecul.

În partea a treia a volumului "Drumul spre glorie", voi încerca să demonstrez din experiența personală că viața nu e un hazard nu poți să trăiești oricum și să obții rezultate ca și când ai fi trăit corect.

Capitolul 1

Drum cu sens unic

Era o dimineață însorită de decembrie, când avionul ce-și purta încărcătura, intrase pe teritoriul continentului Australian, țara ce urma să fie domiciliul nostru de atunci și până acum (1987-2016). Prima surpriză a fost că avionul a oprit în Melbourne, locul unde noi trebuia să ajungem, conform cu hotărârea ambasadei. Au coborat șapte din patruzeci de români care eram în avionul acela, iar noi, ceilalți, am continuat zborul cu destinația Sydney, capitala statului New South Walles. A doua surpriză a fost că la Sydney, unul dintre noi a plecat spre Brisbane, oraș unde inițial noi am vrut să ajungem. Aceste două prime surprize, au fost pentru noi o confirmare puternică a faptului că

intraserăm într-un program făcut și supravegheat de Cel ce știe tot și poate tot. Ne rămânea acum doar să ne lăsăm conduși de îngerul care ne călăuzise până aici.

Când avionul în care eram, ateriza pe aeroportul din Sydney, am avut același simțământ pe care l-a avut Martin Luther, când a vizitat pentru prima dată Roma. Plin de uimire și admirație, el a zis: „Roma sfântă, te salut!”, declarație pe care și-a retras-o după câteva zile de ședere acolo. Nici nouă nu ne-a trebuit prea mult să constatăm că, de fapt, drumul spre glorie trecea prin Sydney, iar noi suntem străini și călători, până vom ajunge acasă la Tatăl nostru iubitor, care ne așteaptă cu dor.

Deși am acceptat statutul de străini și călători, totuși, foarte repede am realizat că nu eram turiști care vizitam Australia, cu aparatul de fotografiat de gât, dormind la hotel, mâncând la restaurant și plimbându-ne prin locurile cele mai atractive și pitorești. De la imaginație la realitate, e mare distanță.

Prima impresie a contactului cu Australia și cu australienii, a fost una plăcută, pe care o purtăm cu noi în memorie până azi. Amabili și generoși, cu o față tot timpul zâmbitoare, se purtau cu noi de parcă eram rudele lor apropiate pe care le așteptau să vină. Am fost cazați la un centru de refugiați (emigranți), unde familiștii primeau un apartament cu o cameră, iar ceilalți, câte o cameră într-un apartament cu trei camere. Eram în jur de 1500 de persoane acolo, din toate părțile lumii. Mâncare era din belșug și se servea într-o sală mare cu autoservire. Am rămas uimiți, când am văzut ce bine erau organizați, că puteau servi așa de multe persoane de trei ori pe zi, fără întârziere. Numai că eu și soția a trebuit chiar de la început să ne orientăm spre alternative ce ne puteau oferi minimul de alimente de care aveam nevoie, deoarece aproape toată mâncarea ce se servea conținea ingrediente pe care noi, din principiu, nu le puteam consuma. Aș vrea să menționez că, deși țara este bogată și magazinele pline cu de toate, noi nu puteam face altceva decât să ne uităm la ele, pentru că nu aveam bani să cumpărăm. Aceasta a fost prima lecție de dependență totală de Dumnezeu care poartă de grijă oricui și oriunde. Noi trăiam o experiență asemănătoare cu a lui Daniel și a prietenilor lui care au fost duși robi în Babilon, când Nebucadnețar a cucerit Ierusalimul. La cantina palatului, era mâncare de tot felul și multă, numai că ei, din același principiu biblic, nu puteau să mănânce din ea. Primul gând care vine în astfel de împrejurări este: „Dumnezeu înțelege situația și doar nu vrea să mor de foame. Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură, e doar temporar, până ne orientăm și noi”. Alții au mâncat și carne de om în situații extreme, ba chiar își fierbeau copii și îi mâncau. E știut că nu te joci cu foamea. Trebuie să specific că situația noastră nu a fost una extremă, dar, fără mâncare și fără bani să cumperi, nu îți rămâne decât să stai la mila altora, sau să mănânci ce e pe masă până poți să te descurci singur.

Trecând prin experiența aceasta, prefer și aș recomanda ca sigură, metoda de supraviețuire fără compromis: încrederea în Dumnezeu și rămânerea la ce ești convins că este după voia Lui, fără să te abați nici la dreapta, nici la stânga, oricare ar fi condițiile și împrejurările. Același Dumnezeu care a hrănit un popor întreg, timp de 40 de ani în pustie și pe Ilie în timpul foametei din Israel, te poate hrăni și pe tine, tot așa de bine. Și mai poate face ceva tot așa miraculos, minune ce a făcut-o și cu noi de mai multe ori: să mănânci puțin și să poți mult (asta nu în condiții normale).

Noi, timp de două luni, cât am stat acolo în centrul de refugiați, mâncam dimineața lapte cu cereale, iar la prânz și seara pâinea. Aproape că mi-aș dori timpul acela. Eram tot timpul multumiți, voioși și sănătoși, lucru ce, din nefericire, nu l-am practicat mereu când aveam de toate. Probabil că unul din motivele pentru care Dumnezeu îngăduie să trecem prin situații dificile și lipsuri e ca să simțim dependența de El și să stăm cât mai aproape tot timpul.

Capitolul 2

Deciziile credinței

Deși se știe că orice perioadă de tranziție e foarte grea și orice început are multe inconveniente, totuși, a te muta într-o țară străină, unde nu te înțelegi cu nimeni și mai ales când cei din jur nu vor să învețe limba ta, pot să spun că este sufocant. Fuseserăm anunțați că acel centru unde stăteam, era un domiciliu temporar (maximum trei luni) oferit de guvern, până găseai un loc unde să te muți. Ca să te muți îți trebuiau bani. Ca să ai bani, trebuia să găsești de lucru, dar..... ca să găsești de lucru, trebuia să vorbești engleza.

Ne-am întâlnit aici cu un munte aproape de netrecut. Nevoile erau stricte și urgente, iar o limbă ca engleza nu se învată peste noapte și un loc de muncă nu obții așa de ușor, dacă nu știi să vorbești. Încercam disperati să învățăm cuvinte, să memorăm fraze și expresii care, credeam noi, ne vor ajuta să începem cumva, dar parcă nu se lipea nimic de creier. Ne mai presa și faptul că îi lăsasem pe copiii noștri scumpi în România și ne doream mai mult decât orice să îi avem cu noi. Soția mea plângea continuu de dorul lor, iar noi nu găseam nicio rezolvare. Pe fondul acestei situații tensionate, am fost viziați pe neașteptate de doi români ce veneau de la o mie de kilometri distanță, din Brisbane, capitala statului Quinsland. Surpriza mare a fost că nu-i cunoșteam, iar ei veniseră special pentru noi. Scopul vizitei era să ne ia cu ei la Brisbane, fără niciun alt motiv, decât că vor să ne ajute să începem viața pe pământul Australiei. Veniseră cu un microbuz. Erau membri ai Bisericii Adventiste, oameni cu inimă și gata să ajute pe cei în nevoie, ca noi. Minune, nu-i așa? Am rămas și eu și soția mea muți de uimire. Nu ne venea să credem că e adevărat. O rezolvare simplă a crizei prin care treceam, fără să facem ceva, era în curs de desfășurare. Ca să fie mai convingătoare oferta lor și să elimine orice suspiciune, unul din ei ne-a oferit să locuim la el, fără să plătim chirie, celălalt ne-a promis că ne va ajuta să găsim de lucru, să aducem copii din România (punctul nostru sensibil), să învățăm engleza și să ne adaptăm la viața socială. Așa cum zice o cântare: „Mai mult de-atât ce mai vrei?” Sosise momentul să ne luăm bagajul, și să ne urcăm în masină cu direcția Brisbane. Ceruserăm ajutor în rugăciune la Dumnezeu, și acum se părea că venise răspunsul.

Pe moment, ne și vedeam rezolvați, liniștiți, cu copiii lângă noi, trăind viața fără griji a australianului.

Poate o să rămâneți șocați și pe drept poate fi numită nebunie, fanatism, prostie, copilărie, dar, după câteva momente de gândire și reflectare la hotărârea ce trebuia să o luăm, am decis fără părere de rău, să refuzăm oferta acestor doi oameni de bine. În modul cel mai politicos posibil, le-am mulțumit pentru dorința lor de a ne ajuta, și am încercat să le explicăm motivul acestei decizii. Acum au rămas ei muți, șocați de bigotismul nostru, de lipsa noastră de abilitate în a aprecia și accepta oferta lor generoasă. Și trebuie să recunosc că, din punctul lor de vedere, aveau dreptate. Era ca și cum cineva ar veni de la Londra în România, la o familie care nu are casă, masă, serviciu, bani, și le propune să se urce în mașină, să meargă în Anglia unde vor avea gazdă gratuit, suport financiar și social până se pun pe picioare.

Pe moment, nici noi nu înțelegeam sută la sută de ce așa și nici nu aveam o viziune clară a ceea ce va urma. Totuși, știam un lucru, peste care nu am putut trece nici sub influența darurilor și a ofertelor de care aveam atâta nevoie.

Și acum, câteva detalii despre motivația noastră de a rămâne unde eram, chiar dacă nu ne doream. Noi, când am plecat din România, am vrut să ajungem în Brisbane, oraș de unde veniseră acești doi frați binevoitori, din mai multe motive: mulți români, biserica românească unde pastor era un vechi prieten, și am luat în calcul foarte serios nevoia noastră de ajutor în perioada de integrare și tranziție. Dar, pentru că aveam statutul de refugiați, noi depindeam de hotărârea Australiei și nu știam cine, ambasada sau guvernul au decis fără să țină cont de preferințele noastre și ne-au anunțat că vom merge în Melbourne, hotărâre pe care nu am putut să o contestăm.

Până aici totul s-a bazat pe voința, puterea și poziția noastră, noi voiam și puteam, dar ce a urmat a depins numai și numai de credința și încrederea fără îndoială în Acela ce știe tot și poate tot, prin a cărui făgăduința fusesem conduși tot timpul până aici. Ce viață plină de satisfacție am fi trăit, dacă am fi avut această atitudine de copil, tot timpul și oriunde. Cred că nu exagerez dacă spun că discuția a continuat până spre miezul nopții. Cei doi oameni de bine, au folosit toate argumentele posibile să ne determine să înțelegem valoarea ofertei și beneficiile acceptării ei. Pot să spun că, așa ciudată li s-a parut poziția noastră încât, pe la două noaptea, indignați și probabil supărați, s-au suit în mașină și au plecat, fără să înțeleagă cum puteam fi așa de hotărâți în decizia noastră. Ce mult ne-am fi dorit să înțeleagă și să simtă și ei ce ne determina pe noi să refuzăm avantajele plecării în schimbul situației imprevizibile în care eram. În realitate și noi ne doream să vedem împlinirea scopului pentru care fuseserăm providențial aduși în Sydney. A nu da vrabia din mână pentru cea de pe gard, este logic și o foarte populară atitudine în zilele noastre. Demn de știut este că, deși noi rămăseserăm credincioși și încrezători în Tatăl nostru ceresc, statutul nostru nu s-a schimbat cu nimic după ce au plecat vizitatorii noștri. Am rămas tot acolo în campus, tot fără serviciu și bani, fără gazdă și nici perspective pentru aceasta, dar aveam o liniște și pace ce nu aparțin lumii acesteia, deși nu știam încă ce ne va rezerva viitorul și nici de ce eram în Sydney. De un lucru eram siguri: nu era o întâmplare că ajunseserăm aici. Eram convinși că fuseserăm conduși miraculos și că acum era datoria noastră să urmărim planul lui Dumnezeu cu noi, oricare ar fi acela.

Când mă uit în urmă, constat că toată decizia aceasta, a cerut un sacrificiu pe care nu aş fi fost dispus să-l fac dacă aş fi ştiut preţul de la început.

Capitolul 3

Dezamăgiți de încredere

Deşi ajunseserăm într-o țară liberă, unde se pare că toți oamenii au de toate, nouă ne lipseau copiii, rudele, prietenii și limba. Ne uitam cu speranță și dor spre timpul când vom fim împreună, să avem ce ne trebuie, să ne înțelegem și noi cu cei din jur în limba lor pentru că pe a noastră nu voiau să o învețe. Ne luptam din răspuțeri să privim cu optimism viitorul, aplicand zilnic formula: nu există „nu se poate”. Refuzam să ne gândim la inconveniente, apreciam tot ce primeam sau aveam, am făcut din perseverență un stil de viață și am învățat să simțim dependența noastră de Dumnezeu ca fiind singura sursă de supraviețuire.

Nici surprizele nu au lipsit, și aş vrea să știe și cititorii câteva dintre ele. Mai întâi o subliniere foarte importantă: Viața este o minune continuă ce trebuie trăită cu sfințenie și seriozitate, o valoare pe care nu o poți subestima fără să suporti consecințele. Așteptările de la viață trebuie estimate realist, iar abilitatea de adaptare la mediu și împrejurări să fie la nivel maxim. Formulele sunt frumoase, dar practica e mai complicată.

Era într-o după amiază de februarie 1988 când am fost vizitați de o familie de români-sârbi în campusul de refugiați, unde eram cazați. Întâlnirea a fost prietenoasă, deși nu ne văzuserăm până atunci. Ne-am simțit bine, mai ales că vorbeam românește dar și pentru că veniseră cu o propunere foarte avantajoasă pentru noi în situația în care eram. Noi nu aveam decât trei luni să stăm în campusul de refugiați, timp în care trebuia să căutăm să ne mutăm undeva. Nici o agenție de închirieri nu-ți închiria un apartament ori o casă dacă nu aveai serviciu, deoarece presupuneau că nu ai bani să plătești chiria la timp. Noi încă nu găsisem de lucru, așa că nici nu puteam avea vreo șansă să închiriem undeva. Chiar dacă am fi găsit ceva, trebuia să avem 900 de dolari ce trebuiau plătiți în avans, bani pe care, dacă i-am fi avut, am fi fost bogați atunci.

În spate armata lui Faraon, în față, Marea Rosie, în stânga și în dreapta munți și stânci, iar noi la mijloc; înaintează sau supraviețuiește dacă poți. Și, ce credeți? Chiar când coarda era întinsă, gata să se rupă, au apărut acești mesageri ai binelui cu invitația surpriză, de a ne lua bagajul și să ne mutăm să locuim cu ei. Minune! Nu-i așa? La primul contact cu minunea, rămâi fără cuvânt, mai ales că totul se desfășura în momentul cel mai critic al situației noastre. Ei locuiau într-un apartament cu două camere, iar într-una dintre camere puteam locui noi, pentru cât timp vrem, cu o chirie de numai 50 dolari pe săptămână, sumă acceptabilă pentru puterea noastră financiară.

Se părea că venise și ziua noastră. Pe lângă o cameră, mai aveam și alte beneficii care veneau la pachet. Era așa de frumos că nici nu ne puteam bucura. Parcă visam frumos. Am avut totuși o rețineră cu privire la mutat, deoarece regula campului era că, odată ce ai plecat, nu te mai puteai muta înapoi, indiferent ce se întâmplă. Am insistat asupra seriozității ofertei, făcând clară situația noastră. Argumentul lor a fost convingător: Uitați-vă la noi, suntem oameni în vârstă, voi puteți fi copiii noștri, ne putem ajuta unii pe alții, voi aveți nevoie nu numai de gazdă ci și de pat și lenjerie, vase de bucătărie, masă, scaune, iar noi le avem pe toate. Ce mai puteam zice? „Mai mult de atât, ce mai vrei?”

În mod normal, deoarece eram într-o țară străină și noi nu stăteam pe picioarele noastre, ar fi trebuit să fim mai precauți, numai că, având în vedere urgența de a ne muta și darul oferit de această familie binevoitoare, am hotărât pe loc să plecăm cu ei chiar în seara aceea.

Când am ajuns acasă la ei, am fost impresionați dincolo de așteptări, de amabilitatea și generozitatea noilor noștri prieteni. Totul parcă la comandă ne aștepta să intrăm. Sufrageria, bucătăria și dormitorul împreună cu tanti Georgeta și nenea Marin (nu sunt numele lor reale), ne-au făcut să ne simțim bine și ne-am zis: Abia acum am început viața în Australia. Așa mai da!

Liniștindu-ne cu privire la mutare și locuință, ne-am concentrat acțiunile noastre spre celelalte priorități: soția mea s-a înscris la un curs intensiv de limbă engleză, iar eu căutam de lucru, gata să lucrez orice. Cumpărasem o carte cu străzile orașului și, de dimineață până seara, mergeam din companie în companie, la toate birourile ce le întâlneam, cu speranța că poate, poate voi găsi ceva pe undeva. Pentru că vocabularul meu în limba engleză se limita la un singur cuvânt, „Hello”, imaginați-vă că nu avea cine să mă înțeleagă, așa că de cele mai multe ori îmi era groază să plec de-acasă ca să intru în vreun birou, pentru că oricum ieșeam cum intram. Dacă nu aș fi fost convins că Dumnezeu era cu noi și că El știe tot și poate tot, de multe ori aș fi ajuns la disperare.

Am învățat din experiență că Dumnezeu este un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi și că El are soluții la orice problemă cu care ne confruntăm noi. Ce bine ar fi să nu uităm niciodată această lecție!

Și pentru că drumul spre Glorie este pavat cu minuni prin care trăim chiar și atunci când nu suntem conștienți de ele, când nici nu intuim ce va urma, Dumnezeu a trimis un om pe care nu-l văzusem până atunci și care locuia într-un oraș la vreo 900 de km depărtare să ne caute și să ne ajute în căutarea unui loc de muncă. Vorbea bine engleza, deși era român de origine și avea timp și voie bună să meargă cu noi unde aveam nevoie. Pentru început, eram gata să lucrăm orice ni se oferea și la orice preț. Așa că am pornit încurajați de noul nostru prieten către centrele forțelor de muncă specializate în a obține locuri de muncă pentru cei interesați. Am rămas foarte impresionați de interesul și amabilitatea cu care era tratată fiecare persoană în parte. Atitudinea acestor oameni confirmă a nu știu câta oară că veniserăm într-o societate unde oamenii au valoare, nu doar civilizație și educație, ci datorită unor principii și standarde morale, demne de o societate creștină. Fiind născut și crescut într-o societate ateistă, am observat foarte repede, prin contrast, ce valoare și influență are Biblia și credința în Dumnezeu în viața

oamenilor și a relațiilor dintre ei. Nu pot să spun că totul este perfect, deoarece diavolul și supușii lui, sunt peste tot în lume, dar noi ne-am simțit mult mai bine printre străini decât printre cei din neamul nostru și, din nefericire, contrastul acesta se mai păstrează într-o oarecare măsură.

Singura mea dilemă cu oamenii de aici a fost că nu au învățat și ei ca limbă străină, limba română. Chiar și aici la centrul forțelor de muncă nu puteam să ne înțelegem cu ei, dar mai grav era că nici ei nu se înțelegeau cu noi și din această cauză nu au putut să ne ajute prea mult. Am plecat de acolo convinși că, dacă nu ne ajută Dumnezeu, oamenii au limite peste care nu pot trece nici când au toată bunăvoința de a ajuta. Ne mai rămăsese un număr de telefon pe care îl găsisem într-un ziar, de la o companie ce cauta zugravi dar, din nefericire, nici unul dintre salariații de acolo nu știa românește. Când un binevoitor ne-a făcut o programare pentru interviu, ne-am dus acolo bucuroși dar și cu frică. Acolo am văzut mâna lui Dumnezeu în acțiune, intervenind în favoarea unor neputincioși. De la prima întrevvedere, managerul acelei companii, a văzut cu cine are de-a face. Dar tot ce pot să spun dintr-o lungă poveste este că s-a purtat cu noi ca un înger. Ne-a vorbit cu răbdare, când și-a dat seama că nu înțelegem nimic, a făcut semne cu mâinile, a dat din cap, a zâmbit, ne-a scris pe hârtie în speranța că doar, doar, va ajunge la vreun rezultat cu noi. Se împlinea cu noi un citat din Biblie care zice: „Nu-ți fie frică, nu te uita cu îngrijorare, zice Domnul, căci Eu sunt cu tine!” În final când credeam că plecăm cum am venit, omul acesta cu inimă, ne-a dat în mână niște formulare, pe care trebuia să le completăm cu datele noastre personale și alte detalii. Ne-a arătat o masă cu scaune și cred că a spus că se întoarce mai tarziu. Pentru mai bine de zece minute, ne-am uitat în jos și în sus pe formularul acela și nu am găsit niciun cuvânt românesc sau măcar rusec, că mai știam câteva cuvinte de la școală. Cred că asta au vrut comuniștii când nu ne-au lăsat să învățăm engleza la școală. Își ziceau: Nu are unde să se ducă și chiar dacă se duc, se vor întoarce cât de repede, dacă nu știu să vorbească.

Când am văzut că nu putem descifra nimic din ce era scris pe foaia aceea de hârtie, ne-am uitat în toate părțile și, când am fost siguri că nu ne vede cineva, am ieșit pe cât de repede posibil în stradă, cu gândul să plecăm acasă. Nu eram deloc într-o poziție bună, ținând cont de situația noastră financiară și de neputința noastră de a obține un serviciu. Omenește vorbind, ne apropiam de limita oricărei posibilități de a supraviețui în această țară. Când mai primeam câte o scrisoare în care câte un binevoitor spunea: „Ce vă pasă vouă? Ați ajuns în Australia și trăiți bine mersi”, simțeam că ne sufocam. Uitându-mă în urmă, cred că, deși Dumnezeu era cu noi în fiecare moment, a îngăduit să avem un început mai greu și cu obstacole, ca să apreciem mai mult fiecare dar și ajutor ce-l primeam. Zic aceasta, pentru că am văzut pe cei ce au primit totul pe tavă, cum murmură și sunt nemulțumiți tot timpul.

Când am ieșit în stradă ploua de nu vedeai afară. Culmea e că, în urmă cu 15-20 de minute înainte nu ploua. Față-n față cu această barieră pusă de Cineva care cunoștea viitorul, am avut un simțământ că trebuie să ne întoarcem înapoi. Chiar am zis: Nu am venit noi aici pentru lucru? De ce fugim? Unde ne ducem? Și dacă ajungem acasă nu trebuie să plecăm iar? O, dacă am putea vedea sau, mai bine zis, dacă am recunoaște cât

datorăm noi prezenței lui Dumnezeu și a puterii Sale care lucrează în favoarea noastră, ce viață fericită și liniștită am trăi. Cu picioarele târâș, și fără tragere de inimă, ne-am întors de unde fugiserăm. Cred că nu a fost coincidență, dar chiar atunci, managerul acelei companii ne căuta. Aveam formularele în mâini, nou nouțe, fără niciun cuvânt scris pe ele. Am ridicat din umeri și, cu ajutorul mâinilor, i-am explicat neputința noastră de a înțelege ce era scris pe hârtiile acelea, rugându-l să ni le dea acasă și să le ducem a doua zi completate. Cu o față zâmbitoare și cu o răbdare exemplară, a spus că este ok. Așa că am plecat încrezători în speranța că se vor ivi zorile și pentru noi.

Între timp, cunoscuserăm o familie de români din Constanța de origine, foarte binevoitori să ne ajute, lucru pe care l-am apreciat și nu l-am uitat niciodată. Când am văzut formularele completate, ne imaginam deja cu bani în buzunar și cu problemele rezolvate. Spre surpriza noastră, a doua zi am aflat că povestea asta cu angajarea abia începuse și că formularele erau partea cea mai ușoară. Am rămas fără aer când am aflat că trebuie să fim membrii unei organizații de care depindea angajarea noastră și care costa 110 dolari, că aveam nevoie de o asigurare de lucru de 500 de dolari, iar sculele costau sute de dolari numai pentru început. Ca și când ar fi fost puțin toate astea, am descoperit foarte repede că, ne trebuie și o mașină cât de cât bună, să ne deplasăm de la o lucrare la alta cu sculele și materialele. Situația se complica pentru că nu aveam bani. Tot ce aveam era voință și ceva credință. Am trăit atunci o experiență unică în felul ei.

Cu vreo câteva săptămâni înainte, eu și încă doi prieteni, vizitaserăm o biserică adventistă iugoslavă unde am întrebat, dacă cineva ne poate găsi ceva de lucru. Chiar atunci, un constructor de case căuta un om, să-l ajute la ridicarea structurii de lemn a casei la care lucra. Noi eram trei, iar el avea nevoie de unul dintre noi. Ne-a făcut oferta și ne-a lăsat pe noi să decidem care să mergă. Vă spun că a fost foarte greu, mai bine alegea el pe unul din noi. Toți aveam nevoie de bani, toți căutam de lucru și eram și buni prieteni. Logic era ca eu să aleg primul, pentru că eu îi dusesem pe ei acolo. Și am ales în favoarea prietenilor mei, cu încrederea că Acela care știe tot și poate tot, va avea El grijă de trebuințele noastre. Cel ce în final a obținut lucrul acela a fost primul dintre noi care avea ceva bani economisiti, binecuvântare de care am beneficiat și noi, care cedaserăm pentru el. Se împlinea acum cu noi vorba aceea: „Cine dă, lui își dă, cine face, lui își face”. Când noi am apelat la prietenul nostru pentru ajutor, adică pentru vreo 600 de dolari, am fost surprinși cât de amabil s-a arătat și fără condiții și limite. Am învățat atunci o lecție care m-a ajutat să înțeleg un pic principiile ce guvernează universul, principii care, practicate, aduc roade spre binele și fericirea tuturor. Viața și tot ce o înconjoară este o minune continuă și trebuie să recunoaștem că totul este într-o colaborare perfectă, de la lucruri până la ființe și că Dumnezeu face posibilă desfășurarea acestor minuni.

Practic, știm cu toții că o sămânță, deși există nu răsare, nu crește și nu aduce rod decât dacă este pusă într-un pământ pregătit. O semeni, o îngrijești, și numai după ce recoltezi te bucuri de ce a rodit.

Sămânța crește și dă roade pentru cel ce a îngrijit-o. Există o interdependență stabilită de Creator. El face ca existența și fericirea să fie posibile. Acolo unde este

egoism și individualism, rezultatul este lipsa, suferința și nefericirea. În Biblie există un text care descoperă principiile succesului: „Cine seamănă puțin, puțin va secera. Cine seamănă mult, mult va secera”. Succesul depinde de noi!

Când am cedat locul de muncă prietenului meu, nu am făcut-o cu gândul că într-o zi voi avea nevoie de ajutorul lui, dar aceasta s-a întâmplat pentru că așa funcționează legea interdependenței. Am luat banii, am plătit și am cumpărat ce aveam nevoie, și, siguri pe situație ne-am prezentat la biroul cu pricina. Pentru moment uitaserăm că noi, eram muți la capitolul engleză, dar în numele Aceluia care ne purtase de grijă până aici, am mers mai departe prin credință, după ce ne-am făcut partea noastră. Probabil că e mai ușor să scrii decât să trăiești această dramă, doar că viața trebuie să meargă înainte pe drumul spre glorie.

Spre surpriza noastră, am aflat că eram așteptați. Un responsabil cu lucrările de zugrăvit a verificat dacă eram în regulă cu hârtiile și ne-a dat o adresă unde să ne întâlnim cu el.

Prima noastră lucrare a fost la un spital. Curând am descoperit că eram cu totul ignoranți în privința modului în care se zugrăvea în Australia. Lucram 12 ore pe zi, șase zile pe săptămână pentru 290 de dolari.

Cu toate inconvenientele perioadei de început, eram voioși, mulțumiți și fericiți și nu încetam să mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare lucru. Din nefericire nu am avut aceeași atitudine tot timpul. După cum se părea, lucrurile intraseră în normal, iar noi ne uitam cu dor spre ziua când ne vom întâlni cu copiii noștri. Făceam planuri de viitor și chiar credeam că totul va fi bine, uitând că locuim pe planeta Pământ și că nu Australia e cap de linie pe drumul spre glorie. Din experiență vă spun că, pe un drum fără denivelări și fără gropi, poți adormi la volan și....tragedie! Așa că noi nu am avut ocazia să adormim și nici să visăm cu ochii deschiși.

Era o zi de marți, în luna martie 1988, când am căzut într-o groapă care ne-a trezit la realitatea că, de fapt, eram străini și călători. La ora 4 dimineața când m-am sculat să mă pregătesc să plec la lucru, în bucătărie mă aștepta o surpriză cât se putea de amară pe o singură pagină de hârtie. Scrisoarea aceasta a fost ca un meteorit ce-ți cade în cap din senin într-o zi liniștită de primavară. Gazda noastră, domnul Marin, s-a gândit, fără să se consulte cu soția lui, să ne facă o invitație șocantă și foarte dură, de a ne lua bagajul și a părăsi apartamentul, chiar în ziua aceea. Când am început să citesc scrisoarea stăteam în picioare, dar m-am așezat repede pe scaun, simțeam că -mi vine amețeala, era mai rău ca un vis urât. Era o realitate murdară. Aveam aproape o lună de când ne mutaserăm acolo. Nu avuseserăm nici o discuție sau problemă cu pretinsul nostru prieten. Îi plătisem chiria la zi, cu mâncarea eram separați, iar noi când veneam acasă seara ne petreceam timpul în camera noastră cu ușa închisă, citind, scriind sau învățând engleza. Ne întâlneam doar în treacăt prin sufragerie sau bucătărie și mai mult cu tanti Georgeta, care era o doamnă de nota zece.

În fracțiuni de secundă am început să derulez filmul să aflu dacă se putea, unde, cum și ce am gresit în mutarea aceasta. În situația în care eram, simțeam că explodez. Eu plecam la lucru chiar atunci și în ziua aceea trebuia să ne mutăm. Înapoi în campus nu mai puteam merge. Bani nu aveam și nici referințe ca să putem închiria ceva pe numele

nostru și nici engleză nu știam. Într-adevăr, a fost grea experiența aceasta. Omenește, fără ieșire. Mi-am adus atunci aminte un text din Biblie care zicea: „Îmi ridic ochii spre munți: De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul vine de la Domnul care a creat cerurile și pământul”. Chiar atunci și acolo m-am rugat la Dumnezeu să ne ia și problema aceasta și să o rezolve El cum știe și cum a mai rezolvat și celelalte probleme până aici. Am profitat de faptul că toată lumea dormea la ora aceea, am împachetat scrisoarea, am băgat-o în buzunar și am plecat la lucru cu speranța și încrederea că Acela ce ne condusese până aici va purta de grijă.

Mi-ar fi plăcut să se oprească soarele pe cer în ziua aceea, ca pe vremea lui Iosua, numai că se părea că se face seară mai repede ca de obicei. Când mă gândeam să mă duc acasă și să spun soției mele în ce situație ne aflăm, simțeam că rămân fără aer. Nu mă împăcam nici cu gândul că trebuia să plecăm pe stradă. În drum spre casă am rugat pe un prieten să vină cu mine și să fie martor la întâlnirea și discuția din seara aceea. Nu pot să descriu mirarea amestecată cu durerea din sufletul soției mele când a aflat ce întorsătură luase situația noastră în ultimul moment. Ne uitam unul la altul și nu ne venea să credem, cât de fragilă este încrederea în oameni. Se părea că se împlinește cu noi textul care zice: „Blestemat e omul care se încrede în om”. Pentru că nu aveam nici timp, nici o altă opțiune, când a venit prietenul nostru, am chemat gazdele la o discuție deschisă, cu martori pentru ca despărțirea noastră să nu lase nicio urmă de suspiciune de o parte sau de alta, și, dacă era posibil să rămânem în relație omenească, dacă prietenească nu se mai putea. Am pus scrisoarea pe masă și așteptam explicații. De necrezut, dar adevărat, singurul motiv pentru care ne-a cerut să plecăm era că, în fiecare seară când veneam acasă, intram în cameră, închideam ușa și el nu avea cu cine vorbi. În zadar am încercat noi să-i explicăm că noi aveam nevoie de liniște și odihnă, pentru că el nu lucra și murea de plictiseală. Deși situația nu era în favoarea noastră, ne-am bucurat că nu eram vinovați cu nimic și toată povestea din scrisoare fusese improvizată ca să ne dea afară, și nici până astăzi nu știm ce a fost în spate. Pentru că decizia era irevocabilă și nici noi nu mai puteam locui acolo în condițiile acelea, ne-am adunat puținele lucruri ce le aveam și am plecat. Era ora șapte seara. Era noapte afară, dar noapte și în viața noastră. Unde să te duci într-un oraș necunoscut, o țară străină și fără să știi limba? Mergeam pe stradă fără să știm unde și chiar când aveam nevoie cel mai mult, creierul nostru refuza să ne ajute. Primul gând a fost să ne întoarcem în campusul de unde plecaserăm, la un prieten ce încă mai locuia acolo.

Am ciocănit la ușă și când ne-a deschis a rămas mut. Ne-am rugat de el să ne primească doar pentru noaptea aceea, în speranța că a doua zi se va clarifica situația noastră. Deși eram convinși că nu ne va lăsa la ușă, chiar așa s-a întâmplat. Din nefericire și el avea bagajul făcut și se muta. Când venise acasă îl aștepta și pe el o surpriză ca a noastră. O scrisoare de la birou îl anunța și pe el că trebuie să se mute într-o cameră cu alt om chiar în seara aceea. Se învârteau tot felul de gânduri în mintea noastră obosită. Aveam o rețineră să rămânem în stradă pentru că nu știam cât e de sigur noaptea, plus că a doua zi trebuia să merg la lucru. Citisem și auzisem povești de aventură, dar acum nu era așa de plăcut să fim noi autorii principali ai acestei aventuri. Știam însă un lucru, că undeva, în Univers, există Cineva care poate tot și știe tot, și că ne iubește și îi pasă de

noi. Aveam toate motivele să ne încredem în El, chiar dacă treceam prin ceață și nu vedeam înainte.

Faptul că în noaptea aceea și trei săptămâni după, am dormit destul de confortabil și nici nu am plătit nimic, a fost demonstrația practică a unui Dumnezeu bun, care poartă de grijă oricând celor ce se încred în El. Îmi place să repet un pasaj din Biblie care zice: „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul, pentru minunile Lui cu fiii oamenilor”.

Deși, printr-o minune găsisem o gazdă temporară, noi căutam și încercam mereu să găsim un loc mai stabil, unde să ne liniștim pentru că trecuseră aproape nouă luni de când plecaserăm din România și noi încă ne mutam.

Pe neașteptate am primit o ofertă acceptabilă, de la un român care locuia singur, într-un apartament cu două camere, în care o cameră era nelocuită și mai avea și pat și un dulap pentru haine. Ca să fie darul complet, chiria costa 100 de dolari pe apartament săptămânal. Deși eram arși de la prima mutare, din cauza situației critice în care eram, nu am așteptat prea mult și am acceptat oferta. În sfârșit, ajunseserăm unde ne doream de mult. Lucram, aveam suficient din toate, un loc unde să dormim, mâncare pe masă și o mulțumire sufletească pe care mi-ași dori-o și azi. Cântam de voie bună și mulțumeam lui Dumnezeu neîncetat. Ne mai rămăsese un gol ce doream să fie umplut cât mai repede: copiii noștri dragi care erau încă departe de noi.

Era prin luna iulie 1988, când se părea că începuserăm să visăm frumos, cumva inconștienți de realitatea din spatele cortinei. Așa suntem noi, ființele de pe Pământ; să-ți meargă trei zile bine, că imediat te simți puternic și independent. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care se ocupă nu numai de nevoile noastre fizice, ci și de caracterul nostru. Chiar când ne așteptam cel mai puțin și nu ne-am fi dorit deloc, am primit o știre șoc. Responsabilul cu lucrările de la compania unde lucram, ne-a anunțat foarte politicos că nu ne mai poate da de lucru, din cauza incapacității lor de a se înțelege cu noi. În cele trei luni de când colaboram, niciunul dintre ei nu reușise să învețe româna, dar nici noi engleza. Așa că, după terminarea unei lucrări, ne-am luat bagajul și ne-am dus acasă fără nici cea mai mică idee despre ce vom face acum. Aveam cel puțin liniște acasă. Gazda noastră, un om amabil și cu inima mare, ne trata ca pe copiii lui. Nu ne lipseau decât banii de care depindeam zilnic.

Am început din nou acel joc fără cuvinte de a căuta de lucru. Zile și săptămâni am mers oriunde ne-au dus picioarele, dar fără succes. Minunea existenței noastre a fost că, între timp, soția mea a găsit de lucru la Spitalul Adventist, suficient ca să trăim omenște. De multe ori am făcut apel la toată credința de care aveam nevoie pentru a supraviețui tensiunii împrejurărilor prin care treceam.

Când lucrurile intraseră în normal, iar noi începusem să răsufliăm ușurați, gazda noastră ne anunță că se căsătorește cu o femeie din Germania, care va sosi curând în Australia, dar că vom putea locui împreună, fără probleme. Viața ne învățase să ne acomodăm foarte ușor la schimbări, așa că am luat de bună situația, mai ales că nu aveam de ales. Treceam printr-o perioadă de liniște, liniștea dinaintea furtunii. De fapt, viața este o furtună la diferite grade de intensitate. Nu e normal să fie liniște și, dacă este, înseamnă că se schimbă direcția vântului. Există totuși o liniște continuă și durabilă, de care beneficiază copiii Împaratului și aceștia numai atunci și în măsura în

care se încred în El. Probabil că ne trebuie o inocență de copil să ne bucurăm de viață așa cum e.

Am observat că fericirea și nefericirea sunt două stări sufletești care merg în paralel tot timpul. Dacă vrei, găsești mereu motive să fii fericit și mulțumit și tot atâtea motive să fii nefericit și nemulțumit. Viața noastră arată ce am ales. Eu personal am înghițit multe noduri amare, în timp ce și cele dulci erau acolo.

După aproape două luni de locuit împreună cu prietenii noștri și când aveam simțământul că mai bine nu se poate, ne aștepta o altă surpriză. Fără prea mare zarvă, ei au plănuțit și s-au hotărât să se mute în alt stat, la vreo trei mii de kilometri depărtare. Când am aflat, nu știam dacă ar trebui să ne bucurăm sau să ne pară rău. Ca un cadou, au mers cu noi la agenția de închirieri, ca să transfere apartamentul pe numele nostru, iar tot ce aveau în casă, ne-au lăsat nouă, în schimbul a 1700 dolari. Pentru situația în care ne aflam noi, se părea că este prea frumos să fie adevărat.

Asa ca , într-o dimineață de septembrie, prietenii noștri și-au încărcat în mașină lucrurile personale și au plecat la Perth, un oraș pe coasta de vest a Australiei. După plecarea lor am rămas cu un gol în suflet. Ne înțeleseserăm bine, iar ei ne-au ajutat mult pe noi. Aveam încredere în ei și cumva deveniserăm dependenți. Ce bine ar fi fost dacă am fi învățat mai serios lecția încrederii și a dependenței de Dumnezeu, care este întotdeauna prezent și nu dezamăgește pe nimeni.

Nu ne venea să credem; eram singuri în apartament și nici nu mai depindeam de nimeni. Ne-am reorientat repede, și, pentru că acum plăteam chiria întreagă, am chemat un prieten să locuiască cu noi. Eram în sfârșit acolo unde visasem de mult. Ne imaginam ce frumos va fi când vor veni copiii. Chiar peste stradă era scoala unde credeam că vor merge. Eu găsisem ceva de lucru la un contractor particular și nu puteam decât să zicem că după ploaie și furtună mai vine și vreme bună. Mă întreb acum: De ce oare uităm așa repede că trăim pe pământ, unde războiul între bine și rău este în plină desfășurare și că singura noastră șansă de supraviețuire este ajutorul de sus.

După aproximativ două săptămâni, primim un telefon de la prietenii noștri plecați la Perth, în care ne informau ca s-au stabilit acolo. Chiria era ieftină, își găsiseră ceva de lucru și sperau ca în viitor să-și cumpere casa lor. Ne-am bucurat pentru ei dar și pentru noi, pentru că ei ne promiseseră că într-o zi ne vor ajuta și pe noi să ne mutăm acolo. Deocamdată rămăseserăm cu amintirile și simțământul că ar fi bine dacă toți oamenii ar fi ca ei.

Chiar când credeam că toate zilele sunt la fel, pentru că omul are capacitatea de a le ajusta, într-o dimineață pe la ora nouă, aud un ciocănit în ușă. M-am grăbit să răspund, numai că am rămas perplex la deschiderea ușii. Era numai o lună de când plecaseră prietenii noștri, la 3000 de kilometri depărtare, două săptămâni de când vorbisserăm cu ei, iar acum stăteau în fața ușii în carne și oase, cerând îngăduința de a intra și a rămâne cu noi câteva zile, până vor ști ce au de făcut. Fără cuvinte prea multe, i-am invitat înăuntru, le-am oferit camera în care locuiseră ei mai înainte, ceai, mâncare, împreună cu asigurarea că sunt bine veniți și că pot rămâne cu noi cât vor. Nu puteam descifra nicicum întorsătura lucrurilor și abia așteptam să aflu ceva din drama lor. Sincer,

mă simțeam bine că aveam ocazia să-i pot ajuta. Îmi ziceam eu: Bine faci, bine găsești: ne-au lăsat în apartament și acum au avut unde să tragă. Ce puțin știam atunci ce ne aștepta în zilele ce urmau.

A doua zi când s-au sculat, ne-au povestit pe îndelete de ce veniseră înapoi. Toate bune, dar nu se puteau acomoda cu clima de acolo. Căldura și vântul cu nisip, i-au făcut să se întoarcă la Sydney. Nu-mi faceam eu probleme prea mari pentru ei: știau engleza, aveau ceva bani, cunoșteau orașul și mulți oameni, aveau doar nevoie de timp.

Au trecut câteva zile, timp în care așteptam să se clarifice cumva lucrurile. Prietenul nostru care stătea cu noi, pentru că era singur, dormea acum pe o canapea, lucru incomod și pentru el și pentru ceilalți care aveau nevoie la bucătărie sau baie. Începuse să se producă un pic de nemulțumire nerostită, de care nu aveam nevoie niciunul. În speranța că ei își caută o gazdă să se mute, acceptam situația cu răbdare. Ne întâlneam în fiecare seară, ei ne povesteau de toate, numai de mutat nu vorbeau nimic.

Începuserăm să ne gândim că ar fi bine dacă s-ar hotărâ să rămână cu noi, deși era foarte aglomerat, dar consideram că e un ajutor să împărțim chiria, curentul electric și prietenia. Aveam un semn de întrebare asupra situației, deoarece ei ocupau jumătate din apartament, dar nu plăteau nimic, deși trecuse ceva timp de când se întorseseră, iar noi nu îndrăzneau să le cerem ceva.

Era o zi de octombrie blândă, o zi de primăvară ce umplea sufletul și ochii cu frumusețea naturii, și coloritul de flori și iarbă (În Australia primavara este în septembrie, octombrie, noiembrie). Chiar eram acasă, pe la ora zece, când prietenii noștri, m-au întrebat dacă putem sta de vorbă puțin. Aveam tot respectul și aprecierea pentru ei, așa că ne-am așezat la discuție. Când m-am uitat la fața lor, am citit imediat, că ceva s-a întâmplat cu ei sau în mintea lor. Nenea Petrica, cu o voce stinsă și cu o atitudine ce nu-l caracteriza, mi-a spus foarte categoric și serios, că timpul de a locui împreună s-a încheiat, pentru că soția lui nu mai vrea să trăiască în condițiile acelea și că ei au hotărât să ne anunțe să ne luăm cu ce veniserăm și să plecăm chiar în ziua aceea. A fost ca o lovitură în moalele capului când îmi trăgeam ultima suflare. Pot să spun fără să greșesc că, dacă nu aș fi avut încredere în Dumnezeu și nu ar fi fost intervențiile miraculoase prin care fuseserăm conduși până aici, aș fi făcut criză de nervi, ori atac cerebral. În fracțiuni de secundă se desfășura în mintea mea, perversitatea omenească și îmi răsuna în minte textul care zice: „Blestemat e omul care se încrede în om”. În zadar am apelat la milă și îngăduință, nenea Petre stătea ca o piatră rece și de neînduplecat. Aflam atunci că apartamentul nu fusese trecut pe numele nostru și că ei spusese la agenție că noi doar plătim chiria până se întorc ei. Despre mobilierul din casă pentru care noi plățiserăm 1700 dolari, ne-au spus că rămâne acolo și că ne vor da banii înapoi când vor avea.

O..., dacă ar fi fost numai un vis urât....dar ce se întâmpla era o realitate crudă, în plină desfășurare, despre care nici măcar nu intuiam cu câteva minute mai înainte.

În Biblie un scriitor se mira cum a ruginit aurul, pentru că aurul nu rugineste, iar eu mă miram cum nenea Petrică, era în stare de așa ceva. Deși treceam printr-o experiență teribilă în momentul acela, mă gândeam cu groază la soția mea care era la lucru și la cum va reacționa când va afla că eram dați afară din casă, chiar de aceia pe care îi

primiserăm cu milă și drag. Pentru a nu știu câta oară a trebuit să învățăm lecția cea grea că, suntem străini și călători pe pământ, și că suntem dependenți de Dumnezeu, chiar și atunci când toate merg bine și credem că ne descurcăm, la fel ca acum când trebuia în câteva ore să plecăm, și nu știam, nici nu aveam unde. Pentru că oamenii nu mai aveau milă ne-am îndreptat cu toată speranța spre mila lui Dumnezeu, care are multă bunătate și dragoste față de toți.

Prima intervenție a lui Dumnezeu a fost că nenea Petrică ne-a mai dat o extensie de 24 ore, să ne găsim unde să plecăm. A doua minune a fost că am găsit un român care s-a oferit să meargă cu noi pe la agenții, să căutăm ceva de închiriat, iar el să gireze pentru noi. A treia demonstrație că Dumnezeu este prezent în viața noastră la necaz a fost că prima agenție pe care am vizitat-o, avea un apartament valabil, într-o poziție foarte bună, cu garaj și destul de mare și confortabil. Și ca să știm odată pentru totdeauna că Dumnezeu știe tot și poate tot, am semnat contractul chiar în ziua aceea, ne-au dat cheile și puteam să ne mutăm oricând. Noi și toți de lângă noi, am rămas consternați de reacția în lanț a minunilor desfășurate în fața noastră. Repetam întruna: „Mare este Dumnezeu!” Aș vrea să subliniez cu foc și să scriu pe cer dacă aș putea, să știe tot universul, dar mai ales oamenii, ca Dumnezeu este un Tată plin de dragoste și prezent oriunde și oricând. El, care prin Isus Hristos a dat tot cerul pentru noi, ne oferă binecuvântări materiale și spirituale, mai mult decât ne gândim și știm să cerem. „O, dacă ar lăuda oamenii pe Domnul, pentru minunile făcute de El fiilor oamenilor” scrie în Psalmul 107. Mi-ar plăcea să vă imaginați dacă se poate, cum ne întorceam noi acasă în după-amiaza aceea. Radiam de bucurie, pluteam, zburam, dar eram și constienți de misiunea pe care o aveam.

Când am dus vestea că ne mutăm, nenea Petrică a rămas cu ochii mari, nu îi venea să creadă. Ne întreba întruna: când? unde? cine? Probabil și ei căutaseră un loc să se mute și ,când au văzut că nu găsesc ce caută, au recurs la metoda aceea mai puțin cinstită. Nu am plecat înainte să ne luăm timp să aflăm care a fost motivul pentru care ne-au dat afară din casă într-un mod atât de dur. Ne părea rău pur și simplu să ne despărțim în așa condiții, de niște oameni pe care i-am apreciat atât de mult, pentru că ne ajutaseră atunci când noi aveam mare nevoie. Cu martori de față, nenea Petrică a declarat că singurul motiv a fost că soția lui, nemțoaică, vrea să fie singuri în casă, într-un fel, bine pentru o familie și că îi pare rău că a procedat așa cu noi. Declarația aceasta deschisă și minunile din ultimele 24 de ore, ne-au mărit și întărit încrederea în purtarea de grijă a Tatălui nostru iubitor ce își ocrotește copiii în fiecare zi și îi conduce pe drumul spre glorie.

Ne-am despărțit în seara aceea prietenește, fără nici măcar să intuim ce va aduce viitorul pentru fiecare dintre noi dar și pentru relațiile noastre. Ca o scurtă relatare a ceea ce a urmat, aș aminti că noi ne-am mutat forțați de situație, dar spre binele nostru, într-o locație mai greu de găsit, dar care atunci era disponibilă, deși nu știam nimic. Soția lui nea Petrica l-a lăsat și a plecat în Germania, iar el a rămas iar singur. Și-a pierdut serviciul și, cautând de lucru, a venit și a lucrat cu mine pentru mult timp. S-a căsătorit cu o româncă și, pentru că avea nevoie de ajutor, a apelat la serviciile noastre pentru nuntă și documentele necesare. Am fost și am rămas prieteni apropiați, tot timpul

conștienți fiind că și pe unii și pe alții ne iubeste Dumnezeu și ne poartă de grijă. O, dacă ne-am încrede în El tot timpul. Ce viață relaxată și plină de satisfacție am trăi, numai că, datorită incapacității noastre de a cunoaște viitorul, atunci când trecem prin situații mai puțin plăcute, murmurăm, comentăm, ne plângem și chiar ne îndoim că un astfel de drum duce spre glorie. Noi avem o defecțiune obținută prin colaborare cu păcatul și autorul acestuia. Când Dumnezeu se oferă să ne conducă pe drumul spre glorie, asumându-și toată responsabilitatea pentru o călătorie scurtă către o destinație fericită, noi vrem libertatea de a face ce vrem cu viața noastră, ca și când ne-ar aparține dreptul și puterea de a acționa ca stăpâni cu putere absolută, iar când intrăm în probleme și necaz, îl căutăm pe Dumnezeu, și-L întrebăm: De ce? De ce? De ce? De multe ori mă minunez câtă bunătate și răbdare are Dumnezeu cu noi și cu ce dragoste ne acceptă așa cum suntem.

Un binecunoscut poet român, Vasile Alecsandri, ne-a lăsat un vers dintr-o poezie care sună și azi ca un ecou în urechile mele, și avea dreptate: „O luptă-i viața, deci te luptă/ Cu dragoste de ea, cu dor”...

Capitolul 4

Satana în misiune

Probabil sunt puțini oameni pe lume care nu au experimentat lupta pentru viață, o luptă ce se desfășoară nu numai fizic și material, ci și spiritual.

Dacă Dumnezeu a investit prin Isus Hristos totul pentru a ne salva, tot atât de adevărat este că Satana face totul pentru a ne pierde. Lui nu-i place când oamenii se iubesc, merg la Biserică, studiază Biblia, ascultă de Dumnezeu și fac voia Lui.

Eu și soția mea, când am ajuns în Australia tânjeam să mergem la biserică sâmbăta și să întâlnim oameni care vorbeau aceeași limbă și la propriu și la figurat. Pentru că în Sydney erau peste 60 de biserici adventiste, aveam nevoie de mult timp să găsim ce căutam. Am trăit atunci o minune, încă o demonstrație, că Cineva care știe tot și poate tot, Cel care ne făgăduise că va fi cu noi tot timpul, era prezent și gata să ne ajute cu tot ce aveam nevoie.

Ca din senin, am fost vizitați unde locuiam, de un cetățean și băiatul lui originari din Jimbolia-Romania. Nici astăzi nu știu cum ne-au găsit, dar important a fost că erau români și mergeau sâmbăta la o biserică adventistă. Ca să fie minunea completă, s-a oferit să ne ia cu mașina, să ne ducă și să ne arate unde este biserica unde mergeau ei. Așa de bucuroși eram... că prima sâmbătă ne-am dus la Biserică. Pentru că nu aveam nici bani, nici mașina, am mers pe jos aproximativ 10-15 km. Tot programul era în limba engleză. Faptul că n-am înțeles nimic ne-a făcut să ne pară rău că ne-am născut într-o țară comunistă. Toate insulele din Pacific, toți prăpădiții și amărății aveau ca a doua limbă engleza, iar noi am învățat obligatoriu rusa, de dragul vecinilor noștri.

Când ne-am întors acasă, am hotărât să facem ceva pentru mica noastră grupă de români, care, cu excepția a două fete, care știau engleza, plecam de la biserică așa cum veniserăm, uneori și cu dureri de cap.

Am contactat un pastor român, care locuia la 1000 de kilometri distanță de noi și l-am rugat să ne trimită și nouă studiile biblice în limba română, în speranța că măcar la biserică să ne înțelegem unul cu altul. Spre surpriza și bucuria noastră le-am primit foarte repede. Abia așteptam să mergem la biserică sâmbăta următoare.

Era sâmbătă dimineața, cerul senin, soarele strălucitor contura frumusețea acelei zile, iar noi voioși, încărcăți cu surpriza mult dorită, am pornit către biserică, uitând pe moment că vrăjmașul cel bătrân e pe urmele noastre. Am ajuns la o intersecție cu semafor unde am așteptat verde pentru pietoni, și am pornit să traversăm strada pe trecerea de pietoni, prin fața mașinilor oprite la semafor. Chiar atunci ceva groaznic s-a întâmplat. Mașina prin fața căreia treceam a pornit cu viteză pe culoarea roșie, m-a lovit la piciorul drept, m-a aruncat în sus, am căzut pe capotă și, când a pus frână, am căzut jos. Soția mea, care era lângă mine s-a speriat, a țipat, m-a ajutat să mă ridic de jos, și, așa cu durere, schiopătând, ne-am retras pe trotuar. Când a fost verde pentru mașini, au plecat toți, inclusiv șoferul care mă lovise. Nu am avut timp nici măcar să citim numărul de înregistrare al mașinii cu pricina. O, ce mult ar fi vrut Satana să ne desființeze pe amândoi dacă ar fi putut. El știa foarte bine că studierea Bibliei și unitatea dintre oameni poate bloca accesul lui către inimile oamenilor.

Într-adevăr, acel început plăpând a deschis drumul către inimile a zeci și sute de oameni din orașul acesta, care au devenit conștienți că îi așteaptă o viață fără sfârșit sau o moarte veșnică.

Capitolul 5

Intervenții miraculoase

Am înțeles din experiența aceasta și altele asemănătoare că, dacă nu am fi protejați de Dumnezeu, Satana ne-ar spulbera într-o clipă. Cred că toți care au plecat din țara și din locul lor, au experimentat marea provocare a fiecărei zile. Noi, fiindcă am fost probabil foarte deschiși și creduli, am suferit multe dezamăgiri în această lume perversă, a cărei față reală este ascunsă sub masca educației, civilizației și interesului. Uneori, cu un preț foarte mare am învățat că singurul în care te poți încrede este Dumnezeu. Zic acestea deoarece, noi avem o părere foarte slabă despre cât de mult a afectat păcatul tot ce există pe Pământ.

Noi credem că, dacă termini o școală, obții un serviciu, cumperi o mașină sau o casă, pleci în altă localitate sau țară, ai găsit ce ai căutat, ori ai realizat ce ți-ai dorit, ți-ai realizat viața. Când Solomon, împăratul lui Israel și scriitor al Bibliei, a zis că totul e deșertăciune și goană după vânt, era pe vârful gloriei, cel mai bogat și puternic om al lui Israel, deși avea totul pe lume, mai mult decât avea nevoie, a înțeles fragilitatea și

statutul temporar a tot ce făcuse și obținuse. Dezamăgirea că și omul și animalul au parte de aceeași soartă, l-au ajutat să aprecieze la justa valoare viața și pe Dătătorul ei.

Noi, când am plecat din România, ne-am zis: dacă ajungem în Australia, o țară civilizată și bogată, vom scăpa de toate supărările. Mai târziu am realizat că bogăția și civilizația, nu elimină și nici măcar nu ușurează supărările, ci din contră.

În aproape un an de când am ajuns în Australia, trecuserăm prin toate etapele de acomodare și, într-o oarecare măsură, lucrurile se mai liniștiseră. Dar, probabil că este cunoscută expresia „liniștea dinaintea furtunii”, și, într-adevar, s-a deslănțuit furtuna, o furtună de o natură neașteptată. Satana, prin agenții lui, au încercat să lovească în locul cel mai sensibil al unor părinți care își iubesc copii.

Autoritățile române au binevoit să ne anunțe că nu eliberează și nici nu vor elibera pașapoarte pentru copiii noștri, așa că nu pot părăsi țara. Ne-au oferit și posibilitatea de a ne întoarce înapoi, dacă ne iubim copii. Și ca să fie darul cu vârf și îndesat, ne-au transmis și știrea că, deoarece acești copii nu mai au părinții cu ei, vor fi luați de autorități și duși la orfelinat. Într-o situație ca aceasta, nici că trebuia mai mult, mai ales că știam foarte bine de ce e în stare un guvern, care l-a scos pe Dumnezeu din ecuație. Nu cred că voi putea reda în cuvinte suficient de clare ce stare de spirit, ce durere sufletească, ce zbucium, ce tulburare ne-a creat mesajul acesta.

În primul rând, eram irevocabil hotărâți să nu ne mai întoarcem în România, dar nici nu acceptam să trăim fără copiii noștri iubiți. Omenește, chiar nu puteam face nimic. Pentru autoritățile române noi eram un nimeni, mai ales că fugiserăm din țară, un act criminal pentru ei. De un singur lucru eram siguri în această dramă regizată cu grijă de diavol, Dumnezeu ne condusese până aici și nu aveam nicio îndoială că nu va găsi o cale de rezolvare.

Experiența prin care treceam ne-a determinat să-L rugăm pe Dumnezeu cu stăruință să facă o minune, pentru că prea eram neajutorați. L-am rugat să ne întărească și să nu ne pierdem răbdarea, nici speranța. Din întâmplarea aceasta, am învățat că, atunci când trecem prin ceață, nu ne oprim așteptând să iasă soarele, aprindem luminile de ceață și mergem cu atenție, dar înaintăm.

În Biblie, este descrisă povestea războiului civil de pe vremea lui David și Absalom, fiul lui. Absalom moare, iar David intră în casă și jelește, fapt ce l-a determinat pe Ioab, comandantul armatei lui, să-l mustre, atenționându-l că, dacă nu iese afară să vorbească poporului, toți îl vor părăsi și situația se va complica.

Un paragraf dintr-o carte inspirată spune: „Stelele sunt mult mai strălucitoare în noaptea cea mai întunecoasă”. Noi am experimentat aceasta când chiar se întunecase mintea celor ce trebuiau să elibereze pașapoarte pentru copiii noștri. Orice apel la mintea și simțămintele umane se lovea de un zid, așa că ne mai rămăsese o singură opțiune: scăpare la Dumnezeu. Când orice ușă se închisese, și orice drum era blocat, Dumnezeu scoate un „izbăvitor” la care nici nu ne-am fi gândit vreodată. Chiar șeful serviciului pașapoarte se oferă să facă tot ce poate, ca acești copii să plece din România spre Australia. Dar, pentru că situația era destul de complicată chiar la nivelul lui, a acționat într-un mod destul de sofisticat, ca să elimine orice suspiciune din partea colegilor sau șefilor lui. Ne-a anunțat să avem vizele de intrare în Australia aprobate și

valabile la Ambasada engleză din București, bilete de avion cumpărate, transport asigurat în ziua zborului și, când toate acestea sunt gata, să-l anunțăm.

Încerc să-mi imaginez cum îngerii lui Dumnezeu, protejau și inspirau pe omul acesta și pe toți cei implicați pentru ca eliberarea copiilor noștri să se poată desfășura cu succes. Pașapoartele au fost eliberate la ora 11 noaptea, chiar de șeful serviciului pașapoarte, care a venit special la birou la ora aceea. Au fost eliberate ca să arate internațional că autoritățile române oferă serviciile cerute de cetățenii lor, doar că, până la zborul programat a doua zi le trebuiau și vizele australiene pe pașaport. Asta demonstra practic că au făcut tot ce se putea face, ca să-i încurce să plece. Aceasta a fost fața oficială a acestei drame. Pentru că Dumnezeu conducea programul de eliberare, totul a decurs miraculos de perfect.

În timp ce sora mea a mers la Călărași să ridice pașapoartele, la 11 noaptea, fratele meu a plecat la București la ambasada engleză, să stea la rând, ca în momentul când sosește cu pașapoartele, să le aplice vizele imediat. Tensiunea a crescut la maximum, pentru că sora mea a trebuit să aștepte până a doua zi în Călărași, ca să primească vizele de ieșire din țară pe pașapoartele ce le avea. Până a deschis biroul, până s-au mirat cu toții cum au acești copii pașapoarte, până s-au hotărât să le dea vizele și până au ajuns la București, la ambasada engleză, programul oficial se încheiase, iar ei aveau zborul chiar în după-amiază aceea.

La prima vedere, planul vrajmașului și al agenților lui reușise. Fără vize nu puteau pleca. Se pierdeau biletele de avion, iar vizele de ieșire din țară expirau. Urma să se înceapă alte demersuri, alte acte și bani cheltuiți. Așa ar fi fost, dacă nu ar fi fost și Dumnezeu acolo. Minunea a fost că, atunci când oficialitățile engleze au închis ghișeul, l-au lăsat pe fratele meu să rămână în sala de așteptare cu mențiunea că, atunci când sosesc pașapoartele să ciocăne și îi vor deschide, numai ca să le pună vizele.

În final, au primit vizele chiar când mai aveau timp cât să ajungă la aeroport și să se urce în avion. Minuni, nu-i așa? Și acum, când scriu această întâmplare am inima strânsă și emoții. Cum o fi fost când, cu răsuflarea tăiată, fiecare aștepta cu nerăbdare deznodământul final? Când avionul și-a luat zborul, toți au răsuflat ușurați, atât cei ce rămăseseră, dar mai ales cei ce plecaseră trăiau momente fericite, de neuitat.

Prima escală au făcut-o la Belgrad și, ca să nu uite nimeni că suntem pe Pământ, au trecut din nou prin emoții și momente de încordare, care puneau capac celor din România.

Iugoslavia, fiind o țară comunistă, avea un sistem necontrolat de corupție la toate nivelele și în toate instituțiile. Încă o confirmare că, atunci când oamenii îl scot pe Dumnezeu din mintea și inima lor, ajung o pradă ușoară în mâna diavolului, care îi joacă așa cum vrea. Surpriza a fost că locurile din avionul care pleca spre Australia fuseseră vândute pentru un ciubuc, unor iugoslavi ce se grăbeau. Pe prima pagină, ziarele din Belgrad scriau: Doi copii români cu bunica lor au rămas în aeroport, pentru că locurile lor au fost vândute pentru suma de 200 de mărci. Cei din România plecaseră liniștiți acasă, convinși fiind că, odată ce au ieșit din țară, sunt ca și ajunși, iar noi, în Australia, așteptam cu nerăbdare momentul întâlnirii, iar ei rămăseseră pe jos, între România și Australia.

Încă o lecție de dependență, când omul este limitat de timp și loc și nu mai vede drumul și direcția, are la dispoziție promisiunea că Acela care știe tot și poate tot, este prezent și gata să salveze și să susțină pe cei ce-l cer ajutorul. Regretabil este că noi apelăm la Dumnezeu ca ultima resursă. Ce frumos și onorabil ar fi să recunoaștem mai întâi puterea și autoritatea Lui, chiar dacă izbăvirea vine tot prin oameni.

Imaginați-vă că doi copii de cinci și șase ani și o bunică, rămân într-o țară străină la aeroport, fără să știe limba sârbă și fără locuri în avion. Pe drept, suficiente motive de îngrijorare. Incredibil, dar adevărat, două zile mai târziu au primit rezervarea și s-au îmbarcat în avionul cu destinația Sydney-Australia.

Capitolul 6

Reuniune fericită

Era o zi de vară australiană, când avionul ce purta încărcătura lui prețioasă ateriza pe aeroportul internațional din Sydney. Gândiți-vă dacă puteți, la ce simțeam eu și soția mea, în dimineața aceea. Trecuse un an și jumătate de când nu-i mai văzuserăm pe copiii noștri, timp în care se vărsaseră multe lacrimi de durere și dor, atât din ochii noștri cât și din ai lor.

După informațiile pe care le aveam, iubiții noștri trebuiau să sosească la ora șapte dimineața, la poarta A, a aeroportului internațional Sydney. Așteptam cu răsuflarea tăiată și urmăream fiecare persoană care venea în sala de așteptare. După aproape o ora de încordare și de priviri emoționante, când toți care fuseseră în acel avion și în altele, erau deja în drum spre casă și când nu mai venea nimeni pe poartă, eu și soția rămăseserăm acolo uitându-ne... poate, poate. Într-un târziu am mers la informații, unde din nefericire nu au putut să ne ajute, și să ne spună dacă au sosit sau nu.

Începuse să se umple sala de așteptare cu alți așteptători pentru avioanele ce urmau să sosească. Eram oarecum pregătiți pentru o eventuală surpriză negativă, dar nu aveam nevoie de așa ceva. Simțămintele faceau presiune asupra creierului, care părea că nu mai rezistă. Din experiență vă spun că tensiunea și criza, îngrijorarea și teama, ni le facem singuri, deși putem să fim scutiți de ele. Noi, oamenii, umblăm cu privirea în jos sau în jur, până se înfundă drumul și, în cel mai fericit caz, abia atunci ne uităm în sus. M-am întrebat de multe ori cum au putut creștinii care erau arși pe rug, sau mâncați de animalele sălbatice în arenele romane să cânte cu o liniște și pace, care i-au uimit și pe cei mai înrăiți persecutori. Nu am auzit că faceau injecții cu adrenalină sau se anesteziu înainte de moarte și nici nu au fost oameni bolnavi care nu simțeau durerea. Un singur răspuns am găsit până acum: „ei primeau imunizarea la durere, frică și îngrijorare de la Creatorul simțămintelor și sentimentelor. Un exemplu practic poate ilustra această idee: când fetița mea avea aproximativ 5 ani, a trebuit să traversăm amândoi o apă pe un pod stricat, care mai avea o singură grindă pe care se putea merge. Apa era destul de mare, curgea foarte repede și era noapte. Suficiente motive de frică nu numai pentru un

copil de cinci ani, ci și pentru tatăl ei. Când ne-am apropiat de așa-numitul pod, fetița mea s-a uitat la mine și m-a rugat cu o voce foarte serioasă: ține-mă taticule! Când s-a asigurat, că eu o țineam strâns de mână, a pornit încrezătoare în sigura ei sursa de protecție și ajutor, tăticul ei. Până am trecut de partea cealaltă imi zicea continuu: „ține-mă taticule, ține-mă taticule! Probabil toți știm că imunitatea în domeniul sentimentelor și simțămintelor se bazează pe cunoaștere și încredere.

Aceasta a confirmat-o și o fetita care era într-un apartament la etajul trei, când acesta a luat foc. Speriată de foc și fum, a fugit la fereastră, unde a început să plângă și să țipe. Au venit pompierii, au întins plasa de siguranță și au rugat-o să sară. Frica de foc era mare, dar groaza de a sări era și mai mare. În zadar au încercat toți cei de jos să o convingă. În ciuda faptului că focul se apropia de fereastră, îi era frică să sară. Când se părea că bătălia pentru viața ei va fi pierdută, a apărut cineva în mulțimea de jos care a strigat: „Maria, sari că te prin eu!”. Într-o fracțiune de secundă, frica a dispărut, Maria a sărit, pentru că acela care i-a spus să sară era tăticul ei, pe care-l cunoștea foarte bine și în care avea încredere.

Sincer să fiu, mă văd de multe ori un pretins copil al lui Dumnezeu, făcând false declarații de cunoaștere și încredere, care sunt contrazise de demonstrația practică. Atunci când El îmi zice să sar, eu risc să pier pentru că nu am destulă încredere, pentru că nu-L cunosc destul de bine, pe Cel ce-mi zice să sar. O, de câtă îngrijorare și teamă, stres și disperare am fi scutiți, dacă l-am cunoaște personal pe Tăticul nostru și am avea încredere în El.

În dimineața când eu și soția mea, am plecat spre aeroport, L-am rugat pe Dumnezeu să fie totul bine cu copiii noștri și cu noi, dar, când nu s-a întâmplat cum ne așteptam noi, nu am rămas liniștiți și încrezători că Acela care știe tot și poate tot, va purta de grijă. Am intrat în panică, alergam de la o poartă la alta și chiar simțeam că nimănui nu-i pasă de noi. Vă este familiară o astfel de atitudine, nu-i așa?

În cartea “Tragedia Veacurilor”, este povestită o întâmplare de pe un vapor, ce traversa oceanul spre America. Pe vapor, era un grup de creștini, ce aparțineau mișcării “Frații Moravi”. Erau bărbați, femei, copii. Pe vapor călătorea și marele predicator englez Wesley. El mergea în America, să restatornicească credința și încrederea în Dumnezeu în rândurile emigranților englezi, pe care se părea ca o pierduseră din cauza condițiilor grele de viață prin care treceau. Când o furtună sălbatică s-a pornit pe ocean și a cuprins vaporul, toți au intrat în panică. Wesley, a cărui misiune era să aducă mângâiere și speranță, alerga într-o parte și în alta speriat de moarte, când cei din jur priveau la el cu disperare și așteptau încurajare. În groaza lui, a trecut pe lângă grupul fraților Moravi și a observat cum toți, bărbați, femei, copii, cântau cântări și erau liniștiți de parcă se plimbau prin parc într-o zi frumoasă de primăvară. Atitudinea aceasta neobișnuită pentru o situație ca aceea l-a determinat să se apropie de ei, și să afle dacă va fi posibil secretul calmului lor. Răspunsul lor a fost simplu dar plin de putere: „Nouă nu ne e frică de moarte. Avem predată viața noastră în mâna lui Dumnezeu și avem încredere că orice s-ar întâmpla gloria Sa va fi destinația noastră, către care mergem de fapt. Wesley, povestește mai târziu: După această scurtă conversație am descoperit nu

secretul calmului lor, ci secretul slăbiciunii mele. Atunci și acolo, am primit tema și demonstrația practică, a ceea ce aveam să predic tot restul vieții mele.

Pentru mine și soția mea, mult așteptata și dorită zi, crease o stare de îngrijorare, de stres și o mulțime de întrebări la care nimeni nu putea răspunde. Atunci am descoperit și nivelul nostru de credință și încredere în Dumnezeu pe care-L dezamăgisem și de data aceasta. Mulțumesc lui Dumnezeu că are atâta răbdare cu noi și ne predă continuu lecții pe care dorește să nu le uităm niciodată. În căutarea noastră îngrijorată, am ieșit din sala de așteptare afară, în fața aeroportului și, ce credeți? Mare surpriză! Iubiții noștri priveau în jur nedumeriți de faptul că tăticul și mămica nu-i așteptă. Întâlnirea a fost pur și simplu șocantă, emoționantă, dar plăcută și fericită, dar și cu multe lacrimi. Ce-am simțit noi în momentele acelea nu încerc să descriu, pentru că mi-ar fi imposibil. Ne uitam unii la alții, ne îmbrățișam trăind fericirea la superlativ. Nu știu de ce, dar nu puteam să ne mișcăm. Rămăseserăm blocați de emoție. Reuniunea aceasta, demnă de înregistrat în istorie, ne-a făcut o slabă imagine despre cum va fi în ziua revenirii iubitului nostru Mântuitor Isus Hristos, când îl vom vedea față în față și ne vom întâlni cu toți cei dragi, de care am fost despărțiți de ceva timp. În ceea ce mă privește, eu cred că toată viața noastră este o continuă minune, fie că suntem conștienți de aceasta, ori nu.

Capitolul 7

Rutină sau misiune?

Pentru că, trăim încă pe planeta Pământ, momentele de fericire și ocaziile de bucurie sunt de scurtă durată, dar suficiente să ne mențină pe drumul spre glorie. Pentru că viața noastră este o realitate și nu un vis, fie că vrem sau nu vrem, trebuie să trecem la lucrurile practice. Drumul spre casă a fost plin de bucurie pentru toți. Cred că vă imaginați cum pe scaunul din spate al mașinii, stătea soția mea cu mult iubiții și așteptării noștri copii, ținându-i strâns lângă ea, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i piardă. Lucrul pentru noi și școala copiilor noștri ocupa o mare parte din timpul nostru, dar și unii și alții așteptam cu nerăbdare timpul când să fim împreună. Aș recomanda taților și mamelor care au copii sub zece ani ca, dacă nu aveți timp să petreceți cu copiii vostri, luați-vă și veți fi răsplătiți. Cu perioada aceasta de timp, nu vă veți mai întâlni niciodată. Noi și acum ne amintim cu plăcere de vremea când ne jucam în parc ori mergeam prin pădure și pe munte. Este adevărat că toată viața este un lanț de amintiri, dar atunci când copiii sunt mici, au o atracție și o receptivitate specifică vârstei, fapt ce-i face pe părinți să fie gata de orice sacrificiu. Noi ne reâmprospătăm memoria acum de la nepoții noștri, care sunt o miniatură a părinților lor.

Existența omului pe Pământ nu este un accident, deși unii susțin asta. Dovada incontestabilă că suntem creați și susținuți de un Tată iubitor și puternic, sunt eu și familia mea. Îmi place să cred că și cei din jurul meu spun despre ei același lucru. Deși,

privind retrospectiv, nu am corespuns așteptărilor, simt din plin bunătatea și răbdarea Aceluia căruia Îi pasă de noi, ca și când am fi singuri în Univers.

Voi împărtăși cu dumneavoastră unele din multele ocazii, când am văzut și trăit demonstrația puterii și dragostei Sale, ori de câte ori i-am dat voie să o facă.

Trecuseră aproape doi ani de când ajunseserăm în Sydney și încă nu primisem un răspuns clar, de ce a trebuit să fim aici. Ca să fii liber și să trăiești o viață oarecum confortabilă, poți fi oriunde în Australia, dar noi eram în Sydney printr-o minune, simțeam cumva o responsabilitate pentru aceasta.

Căutând continuu rolul și rostul nostru, am întâlnit câteva grupuri de români, cu care ne-am împrietenit foarte repede. După câteva interacțiuni și discuții, am descoperit în ei oameni cu inima mare și de valoare, dar cu o înțelegere limitată despre călătoria pe drumul spre glorie. Am simțit că trebuie să fac ceva. Începuse să se contureze motivul pentru care eram în Sydney. Vedeam în fața noastră un teren fertil, gata pentru semănat. Erau frații și surorile noastre, în care Tatăl nostru investise totul prin Isus Hristos, iar acum ne trimisese pe noi, să-i întâlnim pentru ca împreună să mergem spre Casă. Ce puțin știam noi atunci despre cât de mare și plină de satisfacție era lucrarea ce o începeam și cât de mici și neputincioși eram pentru ea. Am cerut continuu putere și înțelepciune de sus, și, încrezători că Acela care ne-a dat lucrul acesta ne va susține, am pornit convinși că, dacă Dumnezeu este cu noi, nimeni nu ne poate opri.

Ani de zile m-am întrebat, ce a gasit Dumnezeu în oamenii de pe planeta Pământ, de a fost gata să sacrifice așa de mult, pentru a-i salva. Nu ar fi fost mai ușor și mai simplu să-i lase să dispară și să facă alte lumi și alte ființe? Din experiență vă spun că răspunsul la această întrebare, nu-l vom găsi niciodată stând departe de oameni. Numai un tată și o mamă pot spune ce valoare are un copil. Un poet a redat foarte frumos în versuri, felul cum ar trebui să ne uităm la oameni:

„De-am putea să tragem vălul de pe viața orișicui,
Să cunoaștem rostul faptei, cunoscând sufletul lui
Că-i mai bun decât crezut-am, constata-vom foarte des
Am iubi mai mult pe oameni, dacă i-am fi înțeles”.

Când am început această acțiune, am descoperit un lucru care m-a șocat; noi, oamenii, avem nevoie unii de alții. Dumnezeu ne iubește pe toți la fel, noi suntem doar administratori a ceea ce credem că avem. Existența noastră pe pământ este un tranzit către gloria pe care a pregătit-o Dumnezeu celor ce și-o doresc.

Am început prima dată cu un anunț la radio, pentru o întâlnire românească în care să ne cunoaștem, să discutăm, să facem schimb de informații și cunoștințe, etc. Răspunsul a fost aproape nul. Am învățat atunci două lucruri:

1. Oricât ar fi tehnologia de bună, nu poate înlocui efectul relaționării de la om la om.
2. Nu renunți la idee, dacă ești convins că este bună.

Am recurs atunci la o metodă simplă: Nu am mai așteptat să vină oamenii la noi, ci ne-am dus noi la ei. Ne-am interesat unde se adunau pentru activități religioase ori sociale și am încercat să ne asociem în limitele posibile. Pe unii i-am invitat la noi acasă, pe alții i-am vizitat la ei acasă și am observat că impactul relaționării a fost atât de mare, încât aveam, la următoarele întâlniri, sala aproape plină de fiecare dată. Demn de

subliniat este că, deși unii au venit de curioși, totuși, mai târziu, au devenit serioși și interesați de ceea ce discutăm sau studiam.

Am întâlnit oameni de toate categoriile și clasele sociale, și am constatat că toți eram în căutarea a ceva, deși mulți nu știau ce le lipsește. Nu mică mi-a fost mirarea când am văzut cum, atunci când oamenii l-au găsit pe Isus Hristos și prin El, drumul spre glorie, li s-a umplut inima de liniște, pace și fericire. În Biblie este un pasaj care justifică această experiență: „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie” O, ce lume schimbată și ce oameni diferiți am avea în jurul nostru dacă televizorul, cinematografele, teatrele, sălile de spectacol, cluburile și terenurile de sport ar fi înlocuite, cu centre de studiere a Bibliei și cu societăți de binefacere!

Rezultatul întâlnirilor noastre, poate nu îl vom ști niciodată, dar de un lucru suntem siguri: că Acela care și-a dat viața pentru răscumpărarea noastră va purta de grijă seminței semănate.

Sunt multe experiențe de care îmi amintesc cu sau fără plăcere, dar aș vrea ca unele să rămână scrise pentru încurajarea celor ce trec prin aceleași împrejurări, dar și pentru întărirea încrederii tuturor în Dumnezeu și în făgăduințele Lui.

O lucrare cu satisfacție și succes este atunci când colaborarea are prioritate. Persoane de orice vârstă și calificare, pot contribui cu maximum de eficiență, în orice tip de activitate. Noi am experimentat asta în familia noastră tot timpul, și aș recomanda oricui: împărțiți și avantajele și responsabilitățile.

Este știut că patru tractoare de patruzeci de cai putere au o capacitate mai mare decât un tractor de o sută șaiszeci de cai, în ce privește volumul de muncă și calitatea. Noi niciodată nu am avut bani mulți, dar, când a fost nevoie, am avut și câștigul și economiile fiecăruia la un loc și realizările au fost vizibile.

Când am ajuns în Australia, am întâlnit un om de valoare cu care m-am împrietenit foarte repede. Amândoi căutam de lucru și amândoi aveam nevoie de mașină, dar niciunul nu aveam destui bani să ne luăm una. În primul rând, ne-am hotărât să căutăm ceva de lucru, unde să putem fi amândoi tot timpul. Pe urmă, am cumpărat amândoi o mașină mai veche pe care am reparat-o amândoi și pe care o foloseam amândoi. De necrezut, dar adevărat, cheltuielile s-au redus la jumătate iar avantajele erau duble. Cât timp am lucrat uniți, am avut numai câștig, dar și prietenia noastră era puternică. Mai târziu, când am avut suficienți bani, am crezut că e mai bine să avem fiecare mașina lui, aducând o mie de justificări, doar ca să constatăm practic că ne-a costat foarte mult această decizie, atât material, cât și relațional.

În lumea ființelor umane și în lumea animală se pare normal atitudina „eu și pentru mine”, dar rămâi uimit câtă generozitate, altruism și dăruire găsim în natura. Pentru cine răspândesc florile parfumul lor plăcut? Pentru cei din jur, nu-i așa? Cine beneficiază de fructele delicioase ale pomilor? Noi: tu și eu. Când frunzele pomilor absorb bioxidul de carbon și elimină oxigen, cine poate estima valoarea acestui serviciu fără de care nu ar exista viață pe pământ? Dar cântecul păsărilor, beneficiile ploii și ale razelor soarelui. Tot și toate sunt în beneficiul celorlalți. Am mai observat ceva foarte interesant în natură, o lecție pentru omul inteligent: iarba niciodată nu comentează și

nu se răzvrătește împotriva celor ce o calcă în picioare sau o taie, ci în liniște se ridică voioasă după ce beneficiarul pleacă și crește mult mai verde și frumoasă după aceea.

Părerea mea personală este că, dacă omul ar fi mai mult timp în contact cu natura, atunci egoismul, aroganța, mândria, lăcomia, prostia, și-ar pierde din clienți. Orașele cu aglomerația lor, centrele de relaxare cu nebuniile lor, tehnologia cu ispitele ei, lucrul, sportul și alte responsabilități cu stresul lor, se pare că împing omenirea, spre pragul disperării.

În ceea ce mă privește, pot să spun că, ori de câte ori, mă uit la trecut, nu-mi mai e frică de viitor. Nu am nicio îndoială că fiecare moment al existenței noastre este o dovadă că suntem conduși miraculos, către o destinație sigură. Nu ne trebuie decât să vrem să vedem și să acceptăm că așa-zisa rutină a fiecărei zile, este un program bine stabilit, pe care de multe ori îl dăm peste cap noi, prin încercarea de a ne demonstra abilitatea și a ne menține identitatea.

Cu mai bine de 20 de ani în urmă, treceam printr-o perioadă mai grea, în ceea ce privește lucrul. Epuizasem aproape toate resursele de căutare și, deși cunoșteam destul în țara aceasta, și cu limba engleză începusem să mă împrietenesc, se părea că toate drumurile erau blocate. Pe măsură ce datoriile zilnice creșteau, ne apropiam de granița dintre frământări și îngrijorare, o linie periculoasă, deoarece în natura noastră umană există tendința de a prelua controlul, uitând că suntem dependenți de Cel ce ne-a creat. În final am renunțat la o căutare selectivă și eram dispus să fac orice, bineînțeles legal și sănătos și moral. Există o opțiune - șofer pe taxi, o ocupație temporară, până găseam altceva, dar și oarecum avantajoasă fizic și financiar. Deși stresat în căutarea adresei pentru pasageri, îmi plăcea ce făceam, pentru că nu eram tot timpul cu aceleași persoane și în același loc. Însă, nu mi-a trebuit prea mult timp să descopăr că banii pe care îi câștigam în fiecare zi erau o sumă infimă, deoarece la sfârșitul fiecărui schimb, trebuia să plătesc chiria mașinii și combustibilul, și ce rămânea erau banii mei. A fost o zi, care a fost și ultima zi de taximetrist pentru mine, când, după 12 ore de alergat cu mașina, mi-au rămas doar doi dolari. Toți cei cu experiență în domeniu știau un lucru: în cursul săptămânii nu se câștiga prea bine, dar, dacă vrei să fii taximetrist, trebuie să lucrezi vineri seara și sâmbăta după-amiază, ca să câștigi pentru toată săptămâna. Avea o logică, deoarece la sfârșitul săptămânii mulți mergeau la petreceri și restaurant și foloseau serviciile taxi pentru deplasare, mai ales când beau ceva. La prima vedere, situația era rezolvată; cum fac alții de ce nu și eu? Da, dar eu nu puteam să fac ce fac alții. Eu citisem în Biblie că ziua a șaptea din săptămână, sâmbăta, este ziua de odihnă, ziua sfințită și binecuvântată de Dumnezeu de la creațiune, zi despre care porunca a patra zice: „Să nu faci nicio lucrare în ea”. Știam că voința lui Dumnezeu este ca eu și tot neamul omenesc să respectăm această zi, în onoarea Aceluia care ne-a creat.

Aveam nevoie de serviciu, aveam nevoie de bani, eu și familia mea trebuia să supraviețuim, dar nu am luat ca opțiune călcarea Legii lui Dumnezeu, chiar dacă alții o făceau. Eram convins că, dacă îngrijește El de păsări, va avea grijă și de noi. Am predat cheile și mașina fără părere de rău, dar nici nu știam ce voi face a doua zi. Am experimentat atunci un lucru demn de subliniat. Când rămâi lângă Dumnezeu, și faci ce zice El, chiar dacă în jur e numai întuneric și furtună, în sufletul și mintea ta e numai

lumină și liniște. M-am întors acasă în după amiaza aceea, convins că, dacă Dumnezeu a creat elefantul, tot El poartă de grijă să aibă apă de băut. Însă această convingere nu mi-a oferit o atitudine pasivă în care să aștept cu mâinile încrucișate minunea unui serviciu bun. Am continuat să caut, dispus fiind să accept orice în limite legale și morale. Ca din senin a apărut o ofertă de lucru, care la prima vedere îmi plăcea. Am mers la interviu unde am aflat că și salariul era peste așteptările mele - 1400 dolari pe săptămână, și personalul de acolo erau oameni de treabă și amabili. Spre surprinderea mea, după interviu, mi s-a spus că am fost acceptat și pot începe lucrul oricând doresc. În sfârșit, găsisem ce căutam de mult. O ultimă întrebare și... la treabă.

Când mi s-a dat răspunsul la această ultimă întrebare, pe moment s-a făcut ceață în jurul meu. Programul de lucru, în aparență normal, era o problemă pentru mine. Se lucrau cinci zile pe săptămână, de luni până vineri, de la orele opt la șase după amiază. Nimic prea greu sau complicat, cu excepția unei singure zile din săptămână și, pe o perioadă de aproape șase luni din an, vinerea și sfârșitul lucrului la ora șase, a dat peste cap toate așteptările noastre.

De nenumarate ori citisem în Biblie, și eram convins că Biblia este adevărată cu privire la ziua de odihnă, sâmbăta, zi binecuvântată și sfințită de Dumnezeu de la Creațiune. Biblia mai definește un lucru foarte clar: ziua începe la apusul soarelui și se termină la apus, contrar credinței populare că începe la 12 noaptea și se termină la 12 noaptea.

Așadar, sâmbăta începe la apusul soarelui vineri seara, și se termină sâmbătă seara la apus. În cazul meu, pentru perioada de iarnă, când soarele apune înainte de șase, însemna călcarea poruncii a patra, ori de câte ori aș fi lucrat vineri după apusul soarelui. Era aceeași problemă pe care o întâlneam în școală, în armată și la taxi. Spre surprinderea și mărturia managerului cu care dădusem interviul, am refuzat oferta, încrezător că Domnul va purta de grijă, dacă noi rămânem credincioși voinței Lui.

Din aceste ultime două experiențe înțelegem că linia de demarcație, dintre copiii lui Dumnezeu și lume, se conturează prin credințioșia în lucrurile mici și cele mari. Nu e de mirare că această atitudine este taxată de cei din jur ca fanatism, bigotism, minte îngustă, numai că, începând cu Isus Hristos, toți urmașii Lui adevărați au suferit batjocură, persecuție și chiar moartea uneori, din simplul și singurul motiv că au rămas credincioși lui Dumnezeu.

Dar, pentru că experiența cu lucrul nu s-a terminat aici, aș vrea pentru slava lui Dumnezeu, să se știe și partea pozitivă a acestei întâmplări. Pentru că eu nu cred în coincidențe, aș vrea să numesc aceasta călăuzire de Sus.

Fiind foarte determinat să lucrez ceva, am mers din nou la compania unde lucrasem cu ceva timp în urmă. Culmea minunii a fost că, exact atunci aveau un contract de doi ani și se hotărâseră să ne caute și să ne ofere nouă acest proiect. Se împlinea acum textul din Biblie care zice: „Căutați mai întâi Împărăția Cerului și neprihănirea Lui, și celelalte vi se vor da pe deasupra”. Lucrarea a fost atât de mare, încât a trebuit să mai iau trei oameni pentru un an și jumătate. Fiind un contract așa de mare, am avut timp să ne orientăm, să ne organizăm și să ne așezăm. Am muncit uneori foarte greu, dar a meritat. Am câștigat mult chiar dacă vremea, condițiile de lucru și oamenii ne-au fost

uneori împotriva. Am obținut în timp performanțe și calitate, de s-au mirat și cei mai exigenți estimatori. Primeam daruri și binecuvântări mai mult decât am știut să cerem și să gândim noi. Trăiam momente cu semnificație spirituală puternică, prin care Dumnezeu încerca să întărească credința și încrederea noastră în El, pentru ca atunci când aveam să intrăm din nou în ceață, să avem asigurarea că suntem călăuziți.

Între timp, soția mea a schimbat locul de muncă de la spital, la o companie electronică, în speranța că va fi mai bine. Ce trebuia să facă a învățat foarte repede, multă responsabilitate, dar frumos și nu prea greu. Începutul era promițător, dar colegii de muncă erau abili să-și ascundă fața reală. Se vedea auriu la orizont. Începeam să uităm că suntem pe planeta Pământ, înconjurați de dușmani.

Când se părea că totul a intrat în ritmul normal, pe care ni-l doream de multă vreme și chiar credeam că se poate să-ți meargă bine și în război pe linia întâi, șefii de la compania unde lucra soția mea, au găsit de bine să o promoveze în poziția de responsabil în departamentul unde lucra. Nimic rău la prima vedere, numai că, tot atunci a început și criza de autoritate. Ca să fii șef, trebuia să te impui, să ceri executarea dispozițiilor și atingerea standardelor de calitate și cantitate, lucru posibil dacă ai lucra cu roboți, nu cu oameni. Dacă nu îți joci bine rolul de șef, riști să fii ridicularizat, criticat, umilit și probabil să îți pierzi și serviciul. Încercând să mulțumească și compania și colegii, a ales varianta de a executa ea ordinele și normele ce le primea departamentul, chiar dacă trebuia să vină acasă extenuată fizic și psihic, dar și plângând de multe ori.

Experiența confirma, că orice depășire de limită, are un prag și nimeni nu face excepție de la consecințe, așa că înainte să se rupă coarda, soția mea a schimbat electronica cu medicina, înscriindu-se la o școală postliceală de asistente medicale. Lucra în spital, în timp ce făcea școala, dar pentru că îi plăcea ce făcea, avea impresia că în sfârșit a găsit ce căuta.

În general, orice schimbare e de culoare roz și orice început e promițător. După terminarea școlii a fost angajată de spitalul unde a făcut practică, la departamentul urgențe, un sector și la propriu și la figurat urgent, unde uneori salvările așteptau la rând, cu cazurile urgente, iar doctorii și asistenții lucrau accelerat la maximum. Ce bine că nu toți oamenii sunt la fel! Dacă ar fi după mine, nu ar zbura avioane și nici oamenii nu ar trebui să se îmbolnăvească. Dar pentru soția mea, a lucra la urgență era o provocare continuă. Satisfacția de a vedea că oamenii aduși bucăți trăiesc, depășea stresul și oboseala și chiar îi reenergiza corpul, mai ales în schimbul de noapte.

Dar, pentru că oamenii sunt de pe pământ, unde păcatul și-a înfipt adânc rădăcinile, degradând caractere și atitudini, lucrurile s-au complicat atunci când unii din colegii ei, au cerut administrației să le dea și lor sâmbăta liber cum are Petruța Copăceanu. În zadar a încercat directoarea de departament, să le explice că Petruța este adventistă și a fost angajată cu condiția să i se dea sâmbăta liber; că la ea, la Petruța, nu este un capriciu, ci e un act de credință și mai mult, lucrează duminica, noaptea sau în sărbători legale, fără comentariu.

Mai întâi, colegii ei, în semn de protest, au început să-i facă viața grea, oricând și oricât puteau. Unii își luau liber când Petruța era șefă de tura pe departament. Îi repartizau pacienții cei mai dificili sau personal fără experiență, reclamau pentru orice

lucru și pentru greșelile altora. Ca să fie farfuria plină, directoarea a chemat-o în birou să îi explice că ar fi bine dacă și-ar reconsidera poziția față de sâmbătă, având în vedere că lucrează în spital unde oamenii au nevoie de serviciile ei, unde îngrijirea unui bolnav și tratamentul nu se poate amâna. Pledoaria directoarei, era un adevăr cu două tăișuri, care, la prima vedere, te făcea să te simți vinovat că păzești Legea lui Dumnezeu, respectând sâmbăta ca zi sfântă. Ideea că ești fără inimă și fără milă arunca o pată neagră pe conștiința călăuzită de adevărul biblic. La un moment dat începi să te gândești; nu cumva sunt fanatic, minte îngustă, extremist? Mai ales că și Isus Hristos a vindecat bolnavi sâmbăta când a fost pe pământ, și nu odată. Personal cred că cea mai sofisticată metodă a lui Satana de a introduce falsul și de a denatura adevărul, este atunci când apelează la simțăminte, și amestecă 1% minciună cu 99% adevăr. Demn de subliniat este că nu din lipsă de personal se făcea atâta zarvă și nu din cauză că aveau nevoie de asistenți, puneau presiune pe poziția Petruței. Erau asistenți și doctori care din diferite motive cereau să lucreze vineri noaptea și sâmbăta, cărora nu li se accepta cererea. Intenția era doar ca să i se facă Petruței viața mai grea, o dovadă că suntem prinși în marea luptă.

Pentru că trebuia să dea un răspuns clar unor oameni influențați de prejudecăți și gelozie amestecată cu ura dușmanului lui Dumnezeu și al omului, Petruța a folosit ca argument chiar metoda lui Isus Hristos de a vindeca: Sunt gata să vin la lucru sâmbăta de câte ori este urgență și aveți nevoie de mine, dar cu o singură condiție: să nu mă plătiți pentru serviciile mele în ziua de sâmbătă. Vin cu plăcere și cu toată inima să ajut pentru că e nevoie, dar nu să lucrez ca salariat.

De necrezut, dar acești oameni așa-zis sperați pentru asistenți medicali pentru zilele de sâmbătă au respins oferta Petruței sub pretextul că oricine lucrează trebuie plătit, așa sunt legile spitalului, care nu pot fi schimbate, ci doar respectate. Rămâi uimit cât sunt oamenii de gata să asculte și să urmeze legi și instrucțiuni făcute de oameni, legi pe care le schimbă tot timpul, legi imperfecte ca oamenii care le-au dat, și cât de repede și ușor calcă legile date de Dumnezeu, care sunt perfecte și veșnice ca Autorul lor.

În cele din urmă, după propunerea Petruței, se părea că pacienții nu mai aveau nevoie de îngrijire și nici spitalul de ajutoare. Probabil sunt cam exigent în constatare, dar istoria confirmă conflictul între bine și rău, conflict în care cei mai cinstiți, corecți, harnici și buni cetățeni și creștini au fost nedreptățiți, persecutați, chiar omorâți pentru niciun alt motiv, decât că au fost credincioși lui Dumnezeu și au păzit poruncile și legile Lui. Dacă au făcut ei așa cu Domnul nostru Isus Hristos, nici cu noi nu fac excepție. Biruința constă nu în realizările, posesiunile și performanțele cuiva, ci în acea calitate a unei vieții liniștite și a unui caracter curat, ce stralucește în bezna întunericului necredinței și degradării morale.

Dintotdeauna au fost două categorii de oameni pe lume: unii care exercită o voință de fier în ciuda dificultăților, demonstrând loialitate și credincioșie față de Dumnezeu, iar alții care urmează un drum ce le oferă satisfacerea poftelor, popularitate și succes. Biblia zice: Ți s-a pus în față binele și răul, viața și moartea: alege. Te sfătuiesc să alegi viața, ca să trăiești și binele ca să fii fericit. De necrezut, cum cu libertatea și

posibilitatea de alegere la îndemână, mai sunt oameni care aleg calea ce duce la moarte, fiind conștienți de aceasta. Dar Dumnezeu are atâta bunătate și răbdare, că își oferă dragostea și iertarea pentru ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.

Capitolul 8

Responsabilitatea ne aparține

Ca o dovadă a slăbiciunii umane, ignoranța a fost folosită adesea ca circumstanță atenuantă pentru multe fapte și acțiuni ce păreau normale pentru indivizi, grupuri religioase și sociale și chiar pentru popoare și culturi. Biblia susține ideea aceasta într-un anumit sens, când zice: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință”. Mă întreb cum se poate aplica acest adevăr în timpul și societatea de astăzi, când suntem bombardati pur și simplu de informații de toate categoriile și pe toate căile oferite de tehnologia modernă, dar și de libertatea de difuzare a informațiilor.

Câteva exemple practice, poate ne vor ajuta să știm unde ne aflăm. Mai întâi, ceva legat de sănătatea noastră, lucru care ne interesează pe toți. Cu ani de zile în urmă, nu știam că murăturile, și mai ales cele în oțet, produc mari daune sănătății, pentru că nu se digeră, ci putrezesc în stomac și ies afară împinse de altă mâncare, nicidecum de sistemul digestiv (excepție face varza acră). Astăzi, cercetările laboratoarelor au făcut public această descoperire prin toate mijloacele de informare. Sau, cât de puțin sau deloc am știut că zahărul este un dușman nemilos al organismului nostru, în special în combinație cu laptele și ouăle, desi au un gust plăcut. Asta se pare prea de tot. Nu-i așa? Nu zahărul, ouăle și laptele formează ingredientele principale ale prăjiturilor și checurilor delicioase, savurate cu plăcere? Ani de zile oamenii se îmbolnăveau și chiar mureau și nu știau de ce. Astăzi, mulțumită informațiilor, măcar știu ce-i așteaptă dacă mănâncă, dar continuă să facă greșeli culinare, informați fiind. Să fim cinști, nu-i așa că sunt numiți fanatici și extremiști, cei care mai țin cont de aceste informații? Poate și cei interesați de sănătatea lor.

De când e lumea, carnea a fost și este un aliment apreciat pentru complexitatea de elemente necesare organismului nostru, proteinele și unele vitamine. Nu mănânci carne, nu ești în regulă. Așa am fost învățați, atât am știut, asta credeam și așa mâncam, până au venit descoperirile cercetătorilor și ne-au informat că organismul uman nu are nevoie de carne, dacă îl alimentezi cu fructe, cereale, nuci, semințe, legume, vegetale, alimente prescrise și puse la dispoziție de Creatorul nostru. Și, ca o avertizare, cercetătorii ne-au informat că alimentația cu carne, pe lângă puținul beneficiu pe care ni-l oferă, ne aprovizionează și cu o mulțime de boli. Ah, ce informație este aceasta! Concluzia generală e și bună, e și rea. Bună, pentru că știm și rea, pentru că ne-a luat ce ne place, și ne-a dat nouă responsabilitatea alegerilor și a împlinirii poftelor noastre.

Dacă informația și decizia luată este atât de importantă, crucială chiar, în lumea materială, lume în care și beneficiile și pagubele sunt temporare și schimbătoare, ce

păreră aveți despre lumea spirituală? Dacă viața aceasta, care apare puțin și apoi piere, merită trăită frumos, serios și cu demnitate, nu ar fi logic ca măcar cu aceeași seriozitate și demnitate să fie privită și viața care va dura cât veșnicia, viață care oferă toate la superlativ? Dar și acest sector a fost afectat de-a lungul istoriei de lipsa de informație, dar și de ignoranța și superficialitatea aprecierii valorilor.

Un exemplu semnificativ ar fi cazul unui prieten, care a avut curajul să declare public credința sa. Milioane de oameni cred că băgarea capului în nisipul ignoranței absolvă de responsabilitate. Omul acesta, o personalitate educată, cu diplomă și cu capacitate intelectuală, participa la o serie de prezentări religioase cu subiecte din Apocalipsa, care se țineau în limba română, în orașul nostru, Sydney. Istoricul vieții lui descoperă în el o persoană ce caută sensul vieții și drumul spre glorie.

Născut și crescut în cultura ortodoxă, se înscrie la Seminarul Teologic Ortodox, unde studiază doi ani. Dar tocmai pentru că era un căutător, ajunge la concluzia că ar fi bine să schimbe direcția. Pe măsură ce primea mai multă informație, simțea și responsabilitatea de a se îndrepta spre direcția indicată de Biblie. Aplicând formula: "Fii cinstit cu tine însuși", a înțeles că e o datorie umană a urma glasul conștiinței, luminată de adevărurile descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Frământat tot timpul și tulburat uneori de descoperirile pe care le făcea, exercitând o voință de fier, întrerupe teologia și cu ea o mulțime de relații și prietenii. Se atașează unei biserici neoprotestante, a cărei teologie și doctrină a reușit să-l convingă destul de repede de autenticitatea crezului ei.

Pentru aproximativ opt ani, a fost un credincios cuminte, care asimila cât putea mai bine noua teologie, învățăturile pastorului și practica tovarășilor lui de credință. Demn de subliniat este că acest brav credincios, căutător de adevăr, își croiește drum printre jaloanele tradiției și superstiției, până ajunge în poziția de a crede, că în sfârșit a găsit ce căuta. Comoditatea și naivitatea au mulți adepți, dar și multe victime. Prietenul meu se înrolează ca pasager, în trenul cu destinația CER, așezându-se lejer pe scaunul călătorului liniștit, ce așteaptă cu răbdare, anunțul pentru stația următoare, convins că într-o zi va ajunge la destinație.

Totul a fost bine până într-o zi aleasă cu grijă de Dumnezeu, care iubește pe toți oamenii, zi în care prietenul meu a participat la o prezentare cu tema „Cine a schimbat ziua de odihnă din sâmbătă în duminică”. Nu am cuvinte să descriu uimirea acestui om, în timpul prezentării. Era pentru prima dată când afla că Biserica Catolică a schimbat solemnitatea zilei a șaptea - sâmbăta, transferând toate serviciile religioase în ziua de Duminică. Nu-i venea să creadă că nu Hristos și nici apostolii, ci Biserica Catolică a făcut această schimbare. Pe măsură ce dovezile prezentate erau clare și convingătoare, prietenul meu nu a mai putut rezista în scaunul pe care ședea, și chiar atunci, în timpul programului, s-a ridicat în picioare, cerând să facă o declarație publică: "De ce m-a mințit opt ani de zile Biserica mea? De ce pastorul și conducătorii bisericii, nu spun adevărul credincioșilor și oamenilor? De ce am plecat eu din Biserica Ortodoxă? Doar ca să schimb noroiul cu mocirla? Dacă Hristos și apostolii, nu au schimbat sâmbăta în duminică și nu este nicio dovadă biblică pentru această schimbare, nu era drept și cinstit să știm și noi? Cum pot pastorii și preoții să se joace cu sufletele oamenilor? Cine are interes să ne țină pe noi în întuneric și dezinformați?"

Când omul acesta vorbea, toți cei din sală au amuțit (erau prezente in sala persoane de mai multe nuante religioase). Dumnezeu crea un drum de lumină în mintea și inima celor prezenți. Majoritatea se simțeau trădați chiar de aceia în care se încrezuseră cel mai mult. Sosise timpul când fiecare simțea responsabilitatea de a studia personal Biblia pentru a găsi drumul spre glorie.

Experiența aceasta a fost cutremurătoare, mai ales când știm că milioane de oameni, rătăcesc dezorientați, fiind dezinformați, chiar în timpul când Biblia este la îndemâna oricui. Acesta este și motivul pentru care mulți oameni se comportă ca și când nu ar pierde un cer, sau ca și când nu îi așteaptă o moarte veșnică. Personal, am învățat o lecție foarte importantă cu acea ocazie. Nu las soarta mea veșnică în mâna altora, oricine ar fi ei: preoți, pastori, papi, soț, soție, rude, prieteni etc. Autoritatea lui Dumnezeu ne dă dreptul și libertatea să alegem și să facem ce zice Cuvantul lui Dumnezeu, Biblia. Cu siguranță că viața și fericirea veșnică este partea călătorului pe drumul spre glorie. Marea majoritate, dacă nu toți, știu că viața pe planeta Pământ nu e un accident. Niciodată și niciunde noi nu suntem la voia întâmplării. Nu trebuie decât să recunoaștem că fiecare ființă este o minune, o demonstrație de înțelepciune și inteligență, o expresie a dragostei fără limită, a unui Creator puternic, dar și plin de bunătate și amabilitate. În ceea ce mă privește, eu și familia mea, putem fi o marturie în favoarea acestei declarații.

Capitolul 9

Război pe timp de pace

Pe cât este de adevărat că suntem responsabili de ce se întâmplă cu noi și cu viața noastră, tot atât de adevărat este că noi suntem parte în conflictul cosmic dintre bine și rău, conflict care va dura cât va fi lumea aceasta. Din nefericire, majoritatea pământenilor nu sunt conștienți de imposibilitatea de a fi independenți în această bătălie, asumându-și riscul unei călătorii fără protecție, pe un drum atât de periculos. Am trăit un simțământ de strângere de inimă, când Anglia a permis Australiei să-și declare independența prin vot, adică fără obligații, dar și fără beneficii. Am așteptat cu o oarecare încordare, rezultatul votului, știind cât de vulnerabilă este această țară, înconjurată de apă dar și de dușmani. Probabil ca mine au fost mulți australieni care au votat să rămână sub protecția colosului militar Anglia. Ce bine ar fi dacă individual s-ar folosi aceeași formulă, chiar dacă în zilele noastre lipsește aproape complet spiritul de dependență.

Eu și familia mea, am experimentat de foarte multe ori, valoarea dependenței, deși omeneste, uneori am fi vrut altfel. Era prin anul 2010, luna septembrie, când lumea s-a întors pe dos, atunci când mă așteptam cel mai puțin sau deloc. Trecuse ceva timp de când lucrurile se mai așezaseră, valurile se mai liniștiseră iar noi încercam să credem că se poate să fie bine chiar și în război pe linia întâi, înconjurați de dușmanul care caută

continuu pe cine să înghită. Luaserăm un contract destul de mare, unde lucram o echipă de opt persoane de aproape o lună. Terminaserăm o parte din contract, plătisem pe colegii mei la zi pentru tot ce facuseră, iar eu urma să recuperez banii de la client, aproximativ 12.000 de dolari. Concomitent cu acest proiect, eu și soția mea, lucram la un altul, care era în desfășurare atunci. De ceva timp, căutam să cumpărăm o bucată de teren afară din oras, unde gândeam că ar fi bine cândva, în viitor, să evadăm din aglomerația și stresul tipic al orașelor de pe planeta Pământ. Găsiserăm terenul, ne mai trebuiau banii, am găsit și banca ce ne împrumuta suma necesară, înaintaserăm actele pentru cumpărare, ne mai trebuia lucrul continuu, care să ne dea posibilitatea să ne plătim facturile la timp.

Totul foarte bine până aici. Numai că, locuind pe pământ, nu ești scutit de surprize care, uneori sunt atât de amare, încât îți iau gustul și pofta de mâncare pentru mult timp. O, dacă am fi noi conștienți de pericolul unui drum drept și fără gropi, pe care ai putea adormi la volan.

Dar pentru că de noi avea cineva grijă să adormim visând cu ochii deschiși, am căzut într-o groapă ce părea fără fund. Vedeam cu ochii, auzeam cu urechile și nu credeam, deși era adevărat. Tot ce clădisem în ani de zile, cu multă grijă, perseverență și efort, se prăbușea fără să pot face ceva. O aparentă greșeală făcută din neatenție de unul din baieții cu care lucram a generat întreruperea contractului, pierderea a 12.000 dolari, dar și a relației cu compania de unde luam contractele. Lovitură în cap, la ultima suflare. Orice încercare de a salva ceva a eșuat. Trăiam pe viu, fragilitatea dependenței de oameni și relații.

Chiar când ne aflam în intersecția fără indicatoare de direcție, am fost anunțați de la agenția de vânzări că în trei săptămâni se finalizează documentele de vânzare-cumpărare, dată în care noi începeam să plătim o rată lunară, pentru următorii 30 de ani. Aveam și un timp limitat în care, indiferent de motiv, puteam să schimbăm direcția. Cred că era normal și logic, să gândești că ar fi o nebunie să cumperi ceva fără bani și să ai bani fără să ai serviciu sau vreo sursă de câștig.

Primul gând care a venit a fost: e clar, acesta este semnul că nu trebuie să cumpărăm pământul acela. Nu e timpul de aventuri copilărești într-o situație atât de serioasă. Folosind logica omenească, aveam suficiente motive să ne retragem din aceasta tranzacție liniștiți și siguri că nu am făcut nicio greșeală, că doar am fost dotați cu creier care să gândească. Aceasta este o atitudine normală ce o practicăm zilnic, în deciziile mari sau mici, considerând că este corect așa.

Din experiența aceasta, și multe altele, eu, cel puțin theoretic, înțeleg altfel problema deciziilor bazate pe logică și calcule matematice. Personal, cred că nimeni în lume, nu poate ști viitorul apropiat sau îndepărtat, oricât de expert ar fi în calculi și presupuneri. Acesta este și motivul atâtor nereușite în căsătorie, în afaceri și chiar în lumea religioasă. Pretenția că știu dinainte ce se întâmplă a dus indivizi, familii și țări, la disperare și faliment. E groaznic să acționezi crezând că știi ce faci, când de fapt, nu știi nimic.

Biblia a înregistrat istoria împăratului Nebucadnețar, care se credea mare și puternic, datorită cuceririlor sale imense, dar care descoperă cât de slab și neputincios e

în față cu un vis tulburător, pe care nu și-l mai amintește. Pentru că nici magicienii și vrăjitorii, astrologii și înțelepții de la curte, nu l-au putut ajuta cu nimic, fiindcă nici ei nu știau nimic, dă ordin comandantului gărzii imperiale să-i omoare pe toți, sub acuzarea de falși, șarlatani, trădători. Ce nu știa Nebucadnețar, atunci când a dat această poruncă era că nimeni dintre muritori nu putea ști viitorul și nici nu putea citi mintea oamenilor. Probabil că toți pretinșii înțelepți de la palat, ar fi dispărut, dacă nu ar fi intervenit Daniel, un rob din Israel, dus de împărat la Babilon, care era în slujba împăratului. Chiar dacă știți, ascultați cu atenție, ce zice Daniel când s-a prezentat înaintea împăratului: „Ce cere împăratul, nimeni de pe pământ nu poate ști... Dar este în cer un Dumnezeu care știe tot și poate tot, și El poate spune împăratului, ce are să se întâmple de acum până la sfârșitul lumii”. Când Daniel a descris visul și interpretarea, împăratul Nebucadnețar a rămas perplex. Nu se putea mai simplu și mai clar. Cât era el de păgân și idolatru, a făcut o declarație înregistrată în istorie cu ecou până în zilele noastre. Iată declarația parafrazată: Într-adevăr, Dumnezeul cerului este singurul Dumnezeu care știe tot și poate tot, care descoperă copiilor Săi viitorul, dar și Cel ce controlează evenimentele prezente și viitoare. Dacă cel mai puternic om al planetei poate spune așa ceva, cine suntem noi să credem și să spunem altfel?

Eu și soția mea, mulțumim lui Dumnezeu neîncetat, pentru că ne-a ajutat să trecem peste logică, sentimente și simțăminte, convinși că, dacă El a creat elefantul, tot El îi va da și apă de băut.

Omenește, fără nicio speranță de finanțare pe viitor, am acționat cu o naivitate de copil, am semnat contractul de cumpărare, am plătit cu toți banii ce îi aveam prima rată, bazați pe demonstrația miraculoasă a obținerii acestei proprietăți, ținând cont de posibilitatea noastră limitată de a avea așa ceva.

Ani de zile mai târziu, putem declara că, dacă nu pășeam cu încredere în Acela ce ne condusesse până aici și care confirmase prin minune aprobarea Sa, cu siguranță că am fi scris altă istorie, dar și rezultatele ar fi fost altele. Convinși de călăuzirea providențială de până aici, ne-am pus pe treabă. Având o sumă destul de mare de bani împrumutați din bancă, la care plateam dobândă, ne-am gândit să facem ceva pe pământul acela, prin care să mai recuperăm ceva din cheltuieli. Nici astăzi nu știu de ce, dar am hotărât să plantăm afine (blueberry). Toată pregătirea, plus pomii au costat aproape jumătate din valoarea pământului, bani pe care a trebuit să îi luăm de la bancă. Situația se complica și mai mult, deoarece încă nu găsisem de lucru și chiar supraviețuirea noastră de zi cu zi, depindea de salariul soției mele, care lucra în spital.

După luni de zile de muncă, folosind toate resursele, energia, abilitățile și voința, puteam constata cu o oarecare satisfacție și mulțumire că reușiserăm să realizăm o bună parte din proiectul “Blueberry farm”. Terenul pregătit, pomii plantați, irigația în funcțiune, iar noi, în așteptarea recompensei pentru munca depusă. Între timp, găsisem și ceva de lucru, fapt ce ne-a făcut să credem că, după ploaie și furtună, mai vine și vreme bună, numai că în Biblie scrie că Diavolul e cuprins de o mânie mare, pentru că știe că are puțină vreme.

Am mai zis că este timpul să ne mai și relaxăm, uitându-ne cum toate merg după program, când faci ce trebuie. Așa a zis și Iov când se uita la familia sa și realizările lui. Aș

pune câteva întrebări de logică: E greșit să muncești? Nu. E greșit să ai, dacă ceea ce ai, e obținut prin muncă cinstită? Nu. E greșit să te bucuri de realizări și succes? Nu. Este numai normal să te aștepti să-ți fie bine. Nici noi nu am făcut excepție de la acest “normal” și așa ar fi fost dacă nu am fi locuit pe planeta Pământ.

Era prin luna ianuarie, în plină vară australiană, totul mergea bine, gradina plină cu de toate, promitea o recoltă bogată și, omenește vorbind, puteam zice pe drept, după muncă și răsplată. Vremea era liniștită, soarele strălucea pe un cer senin și niciun semn nu prevestea ceva neobișnuit. Fiind ocupat cu multe treburi și responsabilități, nu am observat cum nori negri au acoperit cerul, doar am simțit picături de ploaie amestecate cu vânt, ce ne avertizau că se întâmplă ceva. Pe moment, am crezut că e o ploaie de vară ce vine și trece, dar ce a urmat a înregistrat în istoria familiei mele o experiență în care am trăit pe viu manifestarea furiei Diavolului, ce vrea să ne șteargă de pe fața pământului, dacă ar putea. Ploaia a stat, vântul s-a oprit, iar noi am răsuflat ușurați... pentru două minute numai. O, dacă ar fi fost doar ploaia și vântul.... dar o furtună nemiloasă s-a dezlănțuit, însoțită de grindină fără ploaie, care, pentru aproximativ zece minute și-a făcut lucrarea de distrugere, de parcă avea ordin să nu lase nimic în urmă. Priveliștea care se desfășura în fața noastră era groaznică. Noi ne nefugiserăm într-o magazie de tablă, solid construită, de unde ne uitam cu amărăciune, gândindu-ne la ce vom vedea afară, după ce trecea urgia. Miile de cubulețe de gheață, mânate de vântul sălbatic, prăpădea totul în cale. Văzduhul era plin de gheață amestecată cu frunze și crăci rupte fără milă din pomii din jur. Grindina care ajunsese de mărimea unui ou, ajutată de vântul sălbatic, care probabil depășea 100 km/oră, a reușit să găurească acoperișul de tablă al magaziei, și ne-am pomenit că nici înăuntru nu mai era de stat.

Tragedia continua sub privirile noastre neputincioase, dar nici minunile nu lipseau. Eu eram acolo cu nepotul meu, Robert, care parcase mașina afară sub un șopron. Chiar când era cel mai mare rău afară, l-am văzut că iese din magazie și fuge nu știu unde și de ce. Am trăit atunci o minune egală cu viața unui om. O rafală din vântul acela sălbatic a lovit ușa magaziei, ușă ce cântărea aproximativ 300 de kilograme, a rupt-o din suduri și a aruncat-o în aer, la vreo patru metri departe de magazie. Când ușa a căzut pe pământ, a căzut la câțiva centimetri depărtare de călcâiele lui Robert. Numai un metru dacă era mai înapoi, probabil că am fi asistat la o tragedie teribilă. Culmea a fost că, din cauza zgomotului produs de vânt și gheață, el nici n-a știut ce putea să i se întâmple, decât când s-a întors înapoi și a văzut ușa aceea mare și grea, aruncată în mijlocul curții.

Auzisem de multe ori expresia „ți s-a blocat mintea”. Dar acum trăiam pe viu experiența aceasta. Refuzam să mă gândesc ce va fi afară, în grădina când va înceta urgia. Stratul de gheață depășise 10 centimetri când a început ploaia. La prima vedere, speram că ploaia anunța încetarea grindinei, dar s-a dovedit că venise prea târziu, deoarece grindina acoperise totul în cale.

După aproape o jumătate de oră de teroare, s-a făcut liniște și un cer senin de parcă nu se întâmplase nimic. Cu inima strânsă și cu frică am fugit să văd ce nu mi-aș fi dorit să văd. Mă uitam și nu puteam crede ce vedeam. Totul era numai jale și distrugere. Pomii mai mari, erau curățați de coajă până la lemn, cei mici, care nu dispăruseră, erau numai bețe înfipite în pământ. Cam o jumătate de hectar de grădină, porumb, pepeni,

roșii, castraveți, ardei, varză etc. erau amestecate cu pământ, de nici nu ziceai că au fost acolo. În fracțiune de secundă, am făcut bilanțul a ceea ce se întâmplase în ultimele 30 de minute: 4500 de arbuști de afine și toate zarzavaturile distruse, ușa magaziei ruptă și fărâmițată, tabla de pe acoperiș gărită. Dar toate acestea nu valorau nimic în comparație cu minunea salvării miraculoase a lui Robert. Eram în viață, conștienți că ne iubește Dumnezeu, oferindu-ne timp și motive să-i mulțumim.

Pentru aproape o jumătate de oră am mers prin curte fără direcție. Oriunde mă uitam era același peisaj de jale. Întrebam întruna: De ce? De ce? Erau acolo ani de muncă grea, zeci de mii de dolari cheltuiți dar și sute de mii pierduți prin producția viitorare pierdută. Înclinam să cred, că așa e în natură și trebuie să acceptăm capriciile naturii ca făcând parte din viața oamenilor de pe planeta Pământ. Am rămas însă cu ochii mari și gura căscată, când am descoperit că toată urgia aceea a avut o adresă precisă. Când am descoperit că prăpădul adus de grindină se opriese pe răzor și la vecini nu erau nici frunze rupte din pomi, pot să spun că am avut un simțământ de teamă amestecat cu o oarecare nedumerire de moment. Aș face o precizare aici, când citiți întâmplarea aceasta și altele ce vor urma, vă rog să nu vă grăbiți la concluzii, am făcut-o și eu și am greșit.

Primul gând care vine în astfel de situații este să te simți vinovat și pedepsit pentru ceva ce ai făcut, ceva ce nu i-a plăcut Domnului, sau ceva ce nu ai făcut. Al doilea gând este să te consideri un alt Iov, care suferă pentru neprihănire, victimă a războiului dintre bine și rău. Apoi, te urmărește și părerea că totul s-a produs ca un semn că trebuie să te schimbi: „Vino-ți în fire, și înțelege măcar acum că poți face altceva mai eficient, decât să scormonești pământul. Elisei, când a fost chemat de Ilie să-i ia locul, făcea același lucru, răsuna al treilea gând. Chiar venise cineva puțin mai înainte, și îmi spusese că, probabil, am făcut o greșală când am cumpărat locul acela, și a doua greșală că am plantat pomi. Iar eu mă luptam și cu idea din textul Biblic care zice: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Ce bine, îmi venea un gând, când nu mai ai nimic? Că mă iubește Dumnezeu, sunt sigur! Că Îl iubesc eu pe El, nu mă îndoiesc, îmi cunosc simțămintele și știu ce fac, dar cum puteam înțelege ce bine putea fi din tot acest dezastru?

Deși noi suntem diferiți și ca înțelegere și ca percepere, mă gândesc că va ajuta cuiva ce cred eu despre experiențele negative și pozitive ale vieții pe Pământ. În ceea ce mă privește, eu consider că nu întotdeauna, când cineva e sănătos, îi merg afacerile, are tot ce vrea, este semnul că e bun și primit de Dumnezeu. Biblia raportează că unul dintre cei mai răi și mai idolatri împărați ai lui Israel, a fost Manase, care a fost foarte prosper și a domnit peste 50 de ani. Și nici când cineva trece prin necazuri, suferințe și sărăcie, nu înseamnă că e pedepsit, sau își culege roadele.

Avem în Biblie cazul lui Iov. El era prins în conflictul dintre bine și rău. Sau chiar Isus Hristos - sfințenia întruchipată, care a suferit de la leagăn, până la mormânt mai mult decât toți nelegiuții la un loc. Practic, ce vină am eu, că m-am născut pe o planetă blestemată sau că trebuie să respir aer poluat, sau să beau apă contaminată? Eu, dacă voi muri înainte de timp, e posibil că voi muri intoxicat de mediul înconjurător de la locul de muncă pe care îl accept, fără voie ori plăcere. Dacă în multe situații folosesc logica și

mă consolez cu speranța că mâine o să fie mai bine, acum nu găsesc explicația logică pentru grindina care a distrus totul până la gardul dintre mine și vecinul, amândoi trăind pe planeta Pământ. Dar nu știu care a fost mai sfânt, ori mai păcătos. Aș fi acceptat cu resemnare judecata și pedeapsa, dacă aș fi știut vreo încălcare a regulilor, vreo tâlhărie, nedreptate, înșelăciune pentru care trebuia să dau socoteala, sau care să mă învețe o lecție. Dacă astăzi toată întâmplarea aceasta este o poveste, atunci a fost o realitate foarte dură. Singura explicație la care mă limitez, poate relativă pentru alții, dar absolută și singura pentru mine am să o redau mai târziu.

Acum, înapoi la realitate. Pentru mai mult de o jumătate de oră, am mers prin curte, fără direcție. Oriunde îmi întorceam privirea, era jale și distrugere. Pe câmp, totul era amestecat cu pământ și gheață, acoperișul era spart de gheață, ușa ruptă și aruncată departe. Mă vedeam singur, mic și neputincios. În doar câteva minute au dispărut rezultatele a câțiva ani de muncă și zeci de mii de dolari. Aveam simțământul că ar fi bine să mă sui în mașină, să plec și să nu mă mai întorc acolo, cel puțin pentru o vreme. Mulțumesc lui Dumnezeu și azi că nu am făcut-o.

După ce mi-am revenit puțin, am trecut la acțiune. Am ridicat ușa aceea mare și grea cu tractorul, și am pus-o la loc doar temporar, am făcut o rapidă constatare a situației pomilor care mai erau în viață, și ce trebuie făcut, și am plecat să caut resursele pentru intervenție. Când m-am întors a doua zi, încă era gheață pe loc. Pentru câteva zile, am luat fiecare pom în parte și cu grijă l-am curățat de crăcile rupte, de noroiul în care era îngropat și cu atenție, i-am tratat ca pe niște bebeluși. În fiecare zi mă uitam la ei, cu speranța că va fi bine. Credeam că macar 2000 din 4500 vor supraviețui. Dar.... nu a fost așa. Fiind curățați de coajă de grindină, au devenit sensibili și s-au îmbolnăvit, iar eu nici măcar nu am știut.

Când, după un test de laborator, am aflat că sunt bolnavi, i-am tratat, dar pentru cei mai mulți a fost prea târziu. Mi-a fost și frică să număr ce a mai rămas. Nu au fost mai mulți de 150-200, un număr destul de mic ca să mai sper la ceva, dar destul de mare care să mă facă să nu renunț. Și nu am renunțat. Pentru că eu depindeam de banii împrumutați din bancă, am cumpărat alți pomi, dar în serie; 400, 700, 1500, 2000. O..., dacă ar fi fost bine măcar acum!

Am citit întâmplarea unei femei care s-a îmbolnăvit de cancer. Când au aflat cei de la locul de muncă, au dat-o afară din serviciu. Când a aflat bărbatul ei că e bolnavă și a pierdut și serviciul, a părăsit-o și s-a mutat cu altă femeie. Bolnavă, fără serviciu, fără bărbat, adică fără niciun support, a pierdut și locuința și a ajuns pe stradă. Ce-i mai trebuia ca să se umple paharul? O funie. Ce mult încearcă Satana să îi ducă pe oameni la disperare, ca să îi aibă la mâna lui! Asta s-ar întâmpla dacă nu ar fi protecția specială a îngerilor lui Dumnezeu care în fiecare moment sunt prezenți oriunde e nevoie.

Când am plantat acești pomișori, credeam că toată munca este să pregătești terenul, să instalezi irigația, și apoi să te uiți cu ochii cum cresc, înfloresc și rodesc. Nu mi-a trebuit mult să constat că această părere este foarte departe de realitate. Lupta cu bruienile care creșteau și sufocau plantele fragile de afine, mi-a arătat cât sunt de neputincios, dar m-a și determinat să iau o decizie urgentă, deși foarte costisitoare. Am cumpărat aproximativ 3000 de metri cubi de mulci, un fel de tocătură de crengi și

frunze de pomi și am pus pe fiecare rând de pomi, pe o lățime de 70-80 de centimetri și grosime de 15-20 de centimetri, cu speranța că am rezolvat cu iarba și umiditatea.

Toate informațiile pe care le obținusem, susțineau că beneficiile sunt destul de mari, ca să acopere munca și cheltuielile. Și, probabil că așa ar fi fost, dacă nu aveam surpriza unei invazii de ciori mai întâi și a sute de păsări care semănau cu berzele, care păreau că au fost trimise să distrugă totul în cale.

Au luat fiecare rând de pomi la scormonit. Au împrăștiat tocătura aceea protectoare în iarba dintre rânduri, au jumulit pomii din rădăcină, au ruinat pur și simplu trei luni de muncă, și peste 50.000 de dolari, fără ca eu să pot face ceva să le opresc.

Eu și soția mea am încercat orice metodă de care dispuneam, dar fără succes în fața unor distrugătoare mobile. Într-un timp record, au reușit să ne ducă la disperare. Simțeam că fac atac de inimă când le vedeam ce pagubă pot face aceste pluguri cu cioc. Încinam să cred că transmit un mesaj fără cuvinte, la care ar fi bine dacă am lua seama. Se părea că păsările ca și grindina zic: „Oprește-te! Schimbă direcția! Reorientează-te!” Omenește gândind, chiar că era timpul să ne gândim la altceva. Dar atât pot să vă spun că nu am renunțat. Nu aveam nimic clar cu privire la ce va aduce viitorul, dar nici simțământul că a fost o greșeală ceea ce făceam.

În lupta de supraviețuire pe planeta Pământ, am încercat să facem tot ce se mai putea face omenește. Am căutat o firmă care a acoperit cu o plasă foarte deasă toată suprafața de 3 hectare, care credeam că e soluția pentru problema noastră. Și noi, și cei ce lucrau la acoperit, aveam un simțământ de o oarecare mândrie, și chiar am zis: să stea afară doamnele păsări și să se uite prin plasă, și grindina are poarta închisă acum. La prima vedere, investiția, deși a fost costisitoare, a meritat. Am răsuflat ușurați și ne-am pus pe treabă. Cu o voință de fier și cu speranța că totul va fi bine de acum înainte, am plantat alți pomi, am pus alt mulci, (tocătura de crengi și frunze de pomi), i-am hrănit și îngrijit până la ultima picătură de energie și finanțe. Acum chiar că făcusem tot ce știam, ca să fie bine. Era rândul nostru acum să așteptăm roadele și cred că eram îndreptățiți la o așa așteptare. Și financiar și fizic, eram obosiți. Experiența aceasta, ne-a ajutat mai bine, mai clar, în a doua fază a existenței noastre pe pământul acesta. Până acum, credeam că, dacă te scoli dimineața, și lucrezi toată ziua hotărât și serios, te întorci seara cu buzunarele pline și mașina încărcată. Leneșii, hoții, mincinoșii și toți oamenii răi sunt o altă categorie de oameni, ei ar trebui să-și atragă consecințele comportării lor, ei să înțeleagă că trebuie să se pocăiască. Din nefericire, uităm prea repede că locuim pe planeta Pământ, unde războiul între bine și rău este în plină desfășurare. Nu știu de ce, dar se pare că acceptăm foarte greu statutul nostru de dependent de o forță din afară, și că, atunci când facem ce vrem, de fapt chiar atunci ne-am plasat pe o poziție foarte periculoasă. O, dacă nu am uita, că, prin creațiune și răscumpărare, noi aparținem de drept lui Dumnezeu și nu ne putem schimba statutul, decât cu riscul de a pierde totul: și viața aceasta și viața viitoare, cea vesnică.

Așadar, este foarte clar, cel puțin pentru mine și familia mea; nu aveam de ales. Ori ne recunoaștem originea și acceptăm dependența de Dumnezeu pentru liniștea, pacea și fericirea noastră, ori suntem în mod automat victimele unui impostor, care vrea

să împărtășim cu el soarta fără speranță a ființelor despărțite de Dumnezeu, care culeg ce au semănat.

Din experiențele prin care am trecut, am văzut că, dacă știi că Tata este la cârmă, chiar atunci când treci prin probleme, necazuri și suferință, nu intri în panică, nu faci atac de nervi, nu te tăvălești pe jos, nu disperi, nu-ți pierzi credința. Când stai liniștit, deși nu e ușor, chiar imposibil, uneori, omeneste vorbind, îți poți revizui relația cu Tata, poți accepta că situația, bună sau rea, face parte din programul Lui cu tine și ai încrederea că veșnicia este suficientă ca răsplată.

În Biblie, este redată o întâmplare, în care Avraam primește o poruncă, să sacrifice pe Isac pe muntele Moria. După trei zile de călătorie, ajung la locul indicat, unde Avraam face cunoscut fiului său planul de a-l aduce jertfă chiar pe el. Isac avea vreo 17 ani, iar Avraam, 117 ani. Era de așteptat ca Isac să se împotrivescă, să se răzvrătească, să-l considere pe tatăl lui un bătrân ieșit din minți, ori fanatic, extremist. Ar fi putut să fugă și să-l lase pe Avraam să se gândească mai bine ce vrea să facă. Interesant este că Isac a fost de acord, s-a așezat singur pe altar, l-a lăsat pe tatăl său să-i lege mâinile și picioarele și, când tatăl lui a ridicat cuțitul să-l înjunghie, nici măcar atunci nu a încercat să scape. Oare și Isac era un nebun, un fanatic al vremii, un spălat la creier cum sunt numiți mulți în jurul nostru astăzi? Biblia nu spune așa ceva. Atitudinea liniștită și gata de sacrificiu a lui Isac, era o dovadă a încrederii fără rezerve în tatăl său. El cunoștea foarte bine pe Avraam, și nu s-a îndoit niciun pic de dragostea sa. Isac cunoștea foarte bine și pe Dumnezeu lui Avraam care dăduse porunca aceasta. Știa că Dumnezeu îi iubește atât de mult pe oameni, că într-o zi El, Atotputernicul Dumnezeu, va sacrifica pe Fiul Său Isus Hristos, ca să salveze pe omul păcătos. Isac, ca și Avraam, acționa în armonie cu porunca lui Dumnezeu, care demonstrase suficient că e demn de încredere.

Experiența aceasta, bazată pe o demonstrație practică a unei relații intime cu Dumnezeu, nu poate fi înțeleasă pe deplin, decât atunci când este experimentată personal. Din nefericire, de cele mai multe ori, ne împotrivim planului Său de a ne sacrifica și îl împiedicăm să își arate puterea, și să-și demonstreze dragostea, fapt ce duce la o viață stresată, nemulțumită, tulburată și chiar răzvrătită.

Întâmplarea cu Isac este destul de convingătoare că Tatăl nostru are rezervată pentru noi viața, liniștea, fericirea. Sacrificul a fost doar un test al credințioșiei. Drept să spun, îmi place să citesc întâmplările altora, dar pentru că și noi trăim o viață reală, să vă povestesc ce a urmat.

Vă amintiți că era prin luna ianuarie, o zi frumoasă de vară, când toate se bucurau de viața și creșteau frumos. Mă uitam cu drag la realizările noastre, și cumva mă felicitam de ce putusem să fac, într-un timp record și cu resurse limitate. Aș vrea să amintesc că mulțumeam continuu lui Dumnezeu pentru binecuvântări și ajutor. Eram conștient că nu aș fi făcut nimic fără El. Cred că vă este familiară o așa atitudine. Tipicul unui creștin cuminte și serios, care își vede de treabă așteptând roadele trudei lui. Mă gândeam că e cazul să fie și bine, că destul se întâmplaseră așa de multe rele în ultima vreme. Cerul era senin, vântul adia ușor, iar noi încercam să ajungem din urmă multele responsabilități de pe agenda zilei. Fiind prea ocupați cu ceea ce făceam, nu am sesizat că cerul s-a umplut din nou de nori. Am tresărit la un tunet puternic, care prevestea că

se apropie ploaia. Era chiar nevoie de ploaie. Și, în câteva minute, a început o ploaie misterioasă, pentru mine cel puțin, cu picături mari și rare, de puteai să le numeri. În timp ce căutam să ne refugiem la adăpost, am auzit o gălăgie care se apropia cu viteză. La început am crezut că vin ceva avioane în nori, dar, pentru că zgomotul era neobișnuit, am rămas afară, să vedem ce se întâmplă. La distanță de secunde, se apropia urgia. Stăteam cu inima strânsă în așteptarea desnodământului final și am rămas cu ea strânsă pentru mult timp după aceea. Când a început să cadă printre picăturile de ploaie, niste cubulețe mici de gheață, am zis ca Petru: „Doamne, scapă-ne!”. Uitându-ne cu ochii pentru că atât puteam să facem, trăiam momente de groază amestecată cu milă de nedescris.

Până aici încă mai credeam că omul, cu realizările lui, are capacitatea de a-și așeza patul, și să doarmă cum și-a așternut. Încă mai credeam că Dumnezeu L-a creat pe om, cu cap și creier și e dreptul și datoria lui să le folosească așa cum vrea ca să-i fie bine.

Prima lecție pe care am primit-o și pe care, dacă aș fi învățat-o bine, aș fi înțeles altfel viața, a fost când eram în clasa a șasea. Îmi plăcea mult geografia și aproape că memoram lecțiile de geografie. Spre sfârșitul trimestrului II am avut o zi foarte aglomerată, cu multe lecții și teze, și, știind că aveam deja trei note la Geografie, mi-am permis să nu deschid cartea la lecția din ziua aceea. Am avut un pic de emoție, deoarece nu făceam așa cu nicio materie. Era prima dar și singura lecție pe care nu am învățat-o anul acela. Am răsuflat ușurat când a trecut ora de geografie și am scăpat neascultat. Chiar credeam că se poate să te strecuri prin viață, folosind inteligența de a te aranja, că, de.....doar ai creier.

Eram în ultimul trimestru aproape de sfârșitul anului, când directorul școlii, care era și profesorul meu de geografie, a organizat să mergem la pădure la sapat puiți (pomi plantați anul acela). Ne plăceau excursiile la pădure, chiar dacă trebuia să lucrăm de data aceasta. Pentru mine a fost însă o mare dezamăgire, când am aflat că ziua programată a fost sâmbăta. Cum era de așteptat, nu m-am dus, considerând că porunca lui Dumnezeu de a respecta ziua sâmbetei, ca zi sfântă, este superioară oricărui program și ordin omenesc.

Totul a fost bine până luni, când am mers la școală și a trebuit să dau socoteală directorului pentru ziua de sâmbătă. În mod normal nu ar fi trebuit să fie obligatoriu, dar unul ca mine, care-și permite să nesocotească ordinele, nu trebuie lăsat nepedepsit. Directorul, care era și profesor de geografie, a folosit ocazia să se răzbune nu pe mine - cine eram eu? - ci pe Sâmbăta mea. A întrebat cine nu a fost sâmbătă la pădure la sapat. M-am ridicat în picioare și am fost invitat în fața clasei. Cu un calm sarcastic, a luat cartea de geografie, a deschis-o la lecția pe care eu nu o învățasem, și mi-a pus câteva întrebări la care eu am intuit un posibil răspuns, dar care nu l-a satisfăcut pe profesorul meu, care mi-a dat nota șapte, cu mențiunea că mi-a stricat media la geografie, pe trimestrul III. Acum întreb: Cum a știut acest om că eu, cu două trimestre în urmă, nu învățasem lecția aceea? Nu-i așa că noi trebuie să știm și să nu uităm niciodată, că suntem parte din conflictul dintre bine și rău, conflict în care supraviețuiesc numai aceia care sunt protejați? Și încă un lucru foarte important: supraviețuitor, nu înseamnă să nu fii afectat, ori să nu împărtășești soarta, disconfortul, lipsurile și suferința unui soldat.

Prin toate intemperiiile războiului, supraviețuitorul va ajunge acasă în final și atunci, numai atunci va avea pace, liniște, fericire și bucuria ce o avea înainte să înceapă lupta.

Eu personal am avut mult de suferit psihic, emoțional și material din cauză că nu am înțeles foarte bine natura conflictului dintre bine și rău. Toate întrebările: “Unde ești Doamne? De ce? De ce?” nu ar mai fi existat să tulbure viața noastră dacă aș fi crezut sută la sută ce zice Biblia “Niciun fir de păr nu cade fără știrea Tatălui nostru Atotputernic și iubitor.

Când noi ne uitam cum cantitatea aceea mare de grindină, cădea pe plasa de protecție, și din cauza greutateii, cablurile care țineau plasa cedau, stâlpii care țineau cablurile erau scoși din pământ, iar plasa aceea imensă ce avea rolul să protejeze, a ajuns la pământ cu tone de ghiață, strivind pur și simplu chiar plantele pe care trebuia să le protejeze, am rămas muți și îngroziți. Vedeam cum investiția de sute de mii de dolari, dar și ultima noastră speranță omenească, s-a spulberat în câteva minute.

Am înțeles atunci că, de la teorie la practică, e drum lung. Ne simțeam singuri, părăsiți, dar și cu un mare semn de întrebare: De ce? Nu cumva plătim pentru ceva sau cineva? Mi-ar fi plăcut să știu, că pe undeva se repeta, în miniatură, experiența lui Iov, când Dumnezeu a zis Satanei: “Poți să te atingi de tot ce are, dar de el să nu te atingi”. Noi eram în viață, sănătoși, aveam unde să ne plecăm capul, mâncare și îmbrăcăminte, iar ceea ce pierdusem era în afara strictului necesar din ziua aceea. Îmi plac istoriile și experiențele altora, tăria lor de caracter, credințioșia lor, admir liniștea și pacea lor, dar acum când îmi trăiam propria istorie, pot să declar că nu a fost ușor. Nu puteam să accept idea că un Tată iubitor și Atotputernic își lasă copiii victimele întâmplării și furiei naturii ieșite de sub control. Fusesem crescut și educat să cred că, odată ce ești destinat să locuiești pe planeta Pământ, toate vin la pachet, și bune și rele, că... asta-i viața! Rabzi când nu ai ce manca, te îmbolnăvești și suferi pentru că microbi și viruși sunt peste tot, dacă intri în apă te uzi, iar dacă nu știi să înoți, te îneci. Dacă intri în foc, arzi, dacă muncești ai, dacă plouă și bate grindina, distruge tot, iar noi trebuie să le acceptăm cu resemnare sau cu disperare, că nu avem de ales.

Într-un fel, se pare că această înțelegere ne ajută, să băgăm capul în nisip și să credem că suntem în siguranță.

Trebuie să recunosc că am avut o înțelegere foarte limitată cu privire la viață și desfășurarea ei. Studiind Biblia mai atent, găsim o mulțime de situații, când oameni ca și noi, prin viața și experiențele lor, au contrazis această idee populară.

Câteva dintre experiențele, redată pe scurt în Biblie, ne vor ajuta cel puțin să începem studiul celui mai important adevăr, cu privire la rolul și rostul existenței noastre pe pământ, dar și cu privire la relația noastră, cu un Dumnezeu iubitor, bun și Atotputernic. Scopul principal, pentru care a venit și a trăit Isus Hristos pe pământ, a fost să descopere caracterul și puterea lui Dumnezeu, demonstrate în relația Lui cu oamenii. În general, se credea și încă se mai crede că Dumnezeu este un Suveran care își urmărește cu grijă supușii, și, fiind foarte cinstit și drept, le dă fiecăruia exact ce merită. Sau, după ce i-a creat pe oameni, le-a dat dreptul să se descurce cum știu și pot fiecare, așa zisa luptă pentru supraviețuire. Deși mulți oameni cred așa ceva, ar fi fost teribil să fie adevărat.

Să ne gândim mai întâi la câteva personalități Biblice, și apoi să ne întoarcem la modelul ideal- ISUS HRISTOS.

1.- NOE – s-a născut și a crescut într-o lume irecuperabil degradată moral. Când toată lumea a pierit prin potop, el și familia lui au supraviețuit nu pentru că a fost deștept și harnic, și și-a făcut corabie, ci pentru că a intrat în corabie înainte să se închidă ușa. Toți locuitorii pământului au avut invitația să intre, dar au ales să rămână afară, convinși de teoriile false, că nu poate veni ploaia, pentru că nu mai fusese ploaie pe pământ până atunci. Și Noe putea pieri în apele potopului dacă nu intra în corabie, dar a ales să asculte de Dumnezeu, intrând, chiar când nu era niciun nor pe cer.

2.- AVRAAM – a locuit în Ur din Caldeea, un oraș destul de modern pentru vremea aceea, cam cum e Parisul astăzi. Putea trăi o viață comodă, luxoasă și prosperă, dar, într-o zi, Biblia spune că Dumnezeu i-a zis: ieși din casa ta, din țara ta și du-te unde-ți voi spune Eu”. Despre oamenii din Ur din Caldeea, nu se mai știe nimic. Au dispărut de mult. Cred că aceeași situație avea și Avraam, dacă refuza să asculte de porunca lui Dumnezeu și să nu iasă. Când a plecat Avraam din Ur, și-a asumat un risc: să lase tot și să plece...nu știa unde. Numai că aventura lui a fost răsplătită cu vârf și-ndesat. El a ajuns renumit printre locuitorii Canaanului, iar urmașii lui, un popor ai cărui descendenți ocupă Israelul de azi și sunt recunoscuți ca o forță în lume.

3.- MOISE – se naște într-o familie de sclavi din Egipt, condamnat la moarte de la naștere, fără viitor și speranță. Însă, prin natura împrejurărilor, ajunge fiul adoptat al fiicei lui faraon. De la un condamnat la moarte, la tronul Egiptului, este o diferență! Ar fi putut zice: „Mai mult de-atât, ce mai vrei?”- cel mai puternic om al planetei; destul pentru viața aceasta. Dacă Moise ar fi ajuns faraon, probabil că ar fi eliberat poporul lui din robie și le-ar fi dat și ceva putere, iar el ar fi sfârșit într-una dintre piramidele Egiptului, mumificat. O viață plină de glorie, dar până la mormânt. Cu siguranță așa ar fi fost dacă nu urma planul și programul lui Dumnezeu. Moise a ajuns la o destinație, dar o destinație fericită, plină de glorie veșnică, primită în dar de la Acela pe care el l-a ascultat și urmat.

4.- DANIEL – un tânăr evreu credincios, cuminte, serios și ascultător. Probabil că părinții erau mândri de el și așteptau cu nerăbdare să vadă împlinite în el toate visurile lor. Numai că, pe când Daniel avea nici 20 de ani, Ierusalimul a fost invadat de babilonieni și elita țării a fost dusă în robie în Babilon. Printre captivi se afla și Daniel și prietenii lui, Anania, Michael și Azaria. Statutul de sclav în Babilon era egal cu a fi condamnat la moarte, dar ținut în viață pentru interesele stăpânului. Istoria spune că împăratul Nebucadnețar, a selectat dintre captivi un număr de băieți tineri și frumoși care să fie instruiți timp de trei ani în școlile haldeilor, pentru a fi foloțiți după aceea în slujba împăratului. Gândiți-vă la Daniel și prietenii lui. Poate se întrebau unde au greșit de au ajuns sclavi în Babilon. De ce ei trebuiau să sufere consecințele păcatelor conaționalilor lor evrei? Unde era acum Dumnezeul lui Israel, care le promisese protecție și libertate celor credincioși și ascultători? Nicio diferență între bun și rău, toți sclavi fără speranță. Un motiv destul de serios să te răzvrățești, să-ți pierzi credința și să știi ce să faci pentru viitor. Când au fost aleși ca studenți în școala împăratului, Daniel și prietenii lui au rămas tot sclavi, dar favorizați, cu probabile perspective de a lucra la

curtea împăratului și nu la carierele de piatră sau la facerea de cărămizi, unde erau folosiți robii de război. Din generozitatea împăratului, acești tineri mâncau și beau din alimentele și băuturile de la masa palatului. Dacă foloseau logica omenească, tinerii aceștia, puteau zice: Aha! A venit și timpul nostru: mâncare bună, băutură, confort ... doar numele de sclavi. În realitate, avem șansa de a ajunge cineva, chiar aici în țara robiei noastre. Dacă ar fi făcut așa, ar fi fost în cel mai fericit caz, mari demnitari ai Babilonului pe o perioada limitata de timp, 20, 30, 50, 70 de ani. Interesant ce au facut: au refuzat mâncarea și băutura de la masa împăratului, pentru că nu corespundea principiilor alimentației sănătoase date lor de Dumnezeu. Au refuzat să se închine înaintea chipului de aur, cu riscul de a pieri în cuptorul cu foc, deoarece călcau porunca a doua din legea lui Dumnezeu. Când a fost dat decretul ca toți să se închine numai împăratului timp de 30 de zile, Daniel s-a rugat Dumnezeului Cerului cu ferestrele deschise ca și mai înainte, asumându-și riscul să moară mâncat de lei. Acești giganți ai credinței, au trăit conform convingerilor lor, lăsând în seama lui Dumnezeu consecințele poziției lor. Știau că Dumnezeu poate să îi protejeze, dar nu aveau nici cea mai slabă idee de ce va urma.

Urmărind atent, viața acestor reprezentanți ai cauzei lui Dumnezeu pe pământ: Noe, Abraam, Moise, Daniel și prietenii lui, trebuie să admitem că, deși erau credincioși și ascultători de voința lui Dumnezeu, au pierdut totul, au trecut prin experiențe teribile de grele, ca și toți cei de lângă ei, și au murit și ei de moartea de care au parte toți oamenii. Mesajul vieții lor a ajuns până la noi, ca o revelație care demonstrează că orice credință populară și toate ideile preconceptuate ale tradiției umane pălesc în fața ascultării, credincioșiei și statorniciei.

Înțelegem acum că tot ce se întâmplă cu noi și în jurul nostru pot fi interpretate ca fiind programul lui Dumnezeu de educare și pregătire a persoanelor, grupurilor, popoarelor pentru marele și extraordinarul plan de salvare a unei lumi ce se află pe pragul disperării. Și, ca o garanție demonstrată practic, este viața și activitatea lui Isus Hristos când a fost pe pământ.

Să ne gândim numai la câteva aspecte, ce constituie o problemă majoră a existenței omului pe planeta pământ:

1.- Alimentația – Oamenii își sacrifică timpul, energia, se umilesc uneori, își pierd demnitatea, înșeală, fură, se luptă și chiar se omoară, ca să aibă ce mânca. Și pe drept putem zice că nu folosește la nimic tot ce ai, ce ești, dacă mori de foame. A fost mâncarea o problemă la Isus Hristos? Nu. De două ori a hrănit mii de bărbați, femei și copii cu doi pești și cinci pâini.

2.- Durerea-suferința – Ce n-ar da omul să nu-l mai doară, să se vindece. Majoritatea oamenilor în suferință, cheltuie tot. La ora actuală este atâta suferință, încât medicina și știința se uită neputincioase. Cei mai bogați și faimosi oameni capitulează neputincioși în fața bolii. A fost suferința și durerea o problemă pentru Isus Hristos? Nu. Pe unde trecea El, nu mai era niciun bolnav sau suferind, indiferent ce boală sau infirmitate ar fi avut. Nu spitale, nu medicamente, ci doar El. La cuvântul Lui, corpul, mintea se regenerau, ca și când nu au fost afectate niciodată.

3 - Este moartea o problemă a omenirii noastre? Milioane de oameni intră în mormânt, deși ar fi putut să mai trăiască. Se cheltuiesc miliarde de dolari pentru prelungirea vieții. În fața morții, poziția, știința, tehnologia nu fac altceva decât să-și arate incapacitatea și limitele. A fost moartea o problemă pentru Isus Hristos? Nu. Când învia pe morți, El obișnuia să spună: “Eu sunt învierea și viața”.

Lista ar putea continua, dar să răspundem la următoarea întrebare acum: Care este nevoia urgentă a omenirii la ora actuală? Alimente? Spitale? Medicamente? Hormonul vieții? Tehnologie? Știință? NU! Răspunsul scurt, adevărat și complet este: ISUS HRISTOS – și în mod automat, în El, le vor avea și pe celelalte, fără limită. O relație curată și puternică, demonstrată printr-o unitate perfectă între omul neputincios și limitat și Atotputernicul Isus Hristos, va genera liniște, pace și încredere chiar pe valurile înfuriate și tulburi ale acestei lumi, garantând supraviețuirea pe drumul spre gloria ce nu va avea sfârșit.

Ce aș putea zice până aici, e că descrierea de mai sus este un adevăr demonstrat de toți aceia care l-au crezut pe cuvânt pe Dumnezeu și au acționat conform convingerilor lor.

De mirare este faptul că, deși această formulă este în avantajul tuturor și acceptată de majoritatea creștinilor în special, totuși, atât de puțini sunt gata să o aplice în viață în împrejurările fiecărei zile.

În ceea ce mă privește, cred că noi am fost afectați negativ de ideea că Dumnezeu este prezent și răspunde la rugăciune atunci și așa cum credem și ne dă ceea ce cerem noi. Spre exemplu: când grindina cădea din ce în ce mai multă și distrugea totul, eu mă rugam cu speranța că Dumnezeu poate tot o va opri, iar eu îi voi mulțumi. Grindina nu s-a oprit până nu a sfărâmat și plasa și stâlpii și pomii, deși eu mă rugam continuu. În același timp, mă gândeam: Pentru ce m-am rugat și pentru ce să-l mulțumesc? Cred că vă este familiar un asemenea gând, este foarte popular, dar și foarte periculos.

Experiențele trecutului dau mărturie și eu confirm că, dacă Dumnezeu ar fi răspuns la toate cererile mele, așa cum voiam eu, nu aș fi fost mulțumit și, probabil, aș fi avut o atitudine de răzvrătit, cu pretenția ca Acela care știe tot și poate tot, să fie El responsabil pentru ce se întâmplă cu mine. De ce atunci când conduce El așa cum știe că e mai bine, avem mereu de comentat și murmurat? Eu am cel puțin două răspunsuri posibile:

1. Când am vizitat România, cu ani în urmă, soția mea a vrut mult să traversăm munții Făgăras de la Sibiu, spre Curtea de Argeș, pe Transfăgărășan. Un traseu de vis, pe care, cine nu l-a făcut, să-l facă cu asigurarea că nu va regreta. Ne-am oprit de multe ori, ca să ne săturăm ochii de privit, plămâni de aer curat și gura de mulțumit Creatorului pentru splendorile creației Sale. Munții înalți și văile adânci și multele culori ale pomilor și florilor umpleau mintea și sufletul de admirație. Am trăit atunci o experiență unică; pe același traseu am întâlnit una dintre cele mai stricate șosele pe care am condus mașina vreodată. De la lacul Vidraru, vreo 40 de kilometri până la Curtea de Argeș, am crezut că se strică mașina de nu mai rămâne nimic din ea și nici din dinții noștri. Vreau să subliniez un lucru, pe care, dacă nu l-aș uita, aș fi un om fericit. Soția mea și fata noastră au fost așa de încântate de peisajele și frumusețile Transfăgărășanului, că ori de câte ori vor să povestească ceva frumos, de neuitat, povestesc despre acel traseu. Eu, pe de altă parte,

de câte ori am avut ocazia, am povestit de șoseaua aceea plină de gropi, de te dezmembra. După cum se vede, până astăzi am rămas afectat. Observați: toți în aceeași mașină, pe același drum, înconjurați de același mediu, unii afectați pe viață de frumusețile de nedescris ale locului, neavând loc în agenda excursiei pentru gropile din asfalt ca și când nu ar fi fost, iar alții afectați pe viață de realitatea negativă a ultimei părți a Transfăgărășanului, care, deși nu a stricat mașina, mi-a stricat ziua ca și când nu aș fi văzut nimic frumos. Cine are meritul pentru atitudinea pozitivă, și cine e responsabil pentru atitudinea negativă a acelei împrejurări?

2. În lumea financiară se știe că investițiile pe termen scurt, deși se pare că oferă mult și repede, au și un risc egal cu investiția. Deoarece, trăim într-o lume grăbită, cei mai mulți, în dorința de a se realiza cât mai bine și mai repede își asumă riscuri, uneori irecuperabile, chiar dacă au și opțiunea de a investi pe termen lung, o investiție cu stabilitate ce garantează un profit proportional cu timpul și resursele investite. Cred că cel mai puternic argument în favoarea acestei idei este exemplul lui Isus Hristos. Dacă El ar fi fost influențat de atitudinea necredincioasă și egoistă a celor ce-L înconjurau, ar fi abandonat misiunea pentru care venise, cu consecința pierderii neamului omenesc. În Evrei 12:1 ni se spune: „Pentru bucuria ce-L sta înaintea...”

Probabil că, dacă am accepta viața pe planeta Pământ, aplicând cel puțin aceste două puncte de vedere, am înțelege și am privi mai obiectiv ce se întâmplă cu noi și cu cei de lângă noi. Un gând inspirat zice: Dacă am ști de la început drumul pe care ne conduce Dumnezeu, am alege același drum.

În urma experiențelor prin care Dumnezeu ne-a condus până acum, am ajuns la concluzia că, ori de câte ori trecem prin situații și împrejurări bune sau nefericite, în primul rând trebuie să verificăm relația noastră cu Dumnezeu și, dacă totul este bine, atunci, putem sta liniștiți pentru că TATA e la cârmă. Putem fi siguri că, dacă vine grindina și distruge totul, sau e numai primăvară, toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Așadar, imaginea reală a vieții e conturată, depinde din ce parte privești peisajul: o șosea plină de gropi, ori munți și brazi frumoși și maiestozii. Același pahar e fie pe jumătate plin, fie pe jumătate gol. Și în realitățile vieții, sau în lucrurile demne de luat în seamă, când alergăm cu ochii pironiți spre răsplătire, parcurgem timpul și distanțele cu o bucurie și o voie bună ce nu poate fi eclipsată de nimic și de nimeni. Dacă vreți să știți, aflați că eu sunt încă la școală. Am învățat și învăț continuu, și, pentru că într-o oarecare măsură rolurile s-au schimbat, acum învăț lecții de viață și de credință, chiar de la copiii mei.

Capitolul 10

Răsplățiți din plin

Când băiatul nostru a terminat școala, s-a găsit în poziția de a lua o hotărâre care urma să-i afecteze viața spre bine sau rău. Având performanțe foarte bune în liceu,

credea că știe foarte bine ce are de făcut, așa că, ajutat de notele de la bacalaureat, a început două cursuri în același timp la universitate. Pentru că îi plăcea ce studia, își făcea deja planuri de viitor, visând mașină, casă, vacanțe și plimbări peste mări și țări. Și... probabil că așa s-ar fi întâmplat, dacă s-ar fi limitat numai la ce putea oferi viața aceasta, care are cap de linie moartea și cimitirul de la marginea satului. În doar șase luni de când începuse cursa pentru victorie, a ajuns la o intersecție fără indicatoare de direcție. Nimic nu poate fi mai periculos decât să crezi că ai capacitatea de a te orienta și îndrepta în direcția cea bună fără ghid sau GPS, mai ales când toate drumurile par la fel și oamenii circulă în toate direcțiile. Confuzia poate fi și mai mare, în momentul când se permite părerilor personale, statisticilor și simțămintelor să influențeze alegerea celui aflat în intersecție. Ca o lovitură de trăznet a venit peste mine și soția mea, știrea că baiatul nostru, la jumătatea primului an, întrerupe cursul, motivând că domeniul pe care-l studiază nu are perspectiva pe care și-a dorit-o și, în plus, afectează înțelegerea valorilor, investirea timpului și resurselor pe termen scurt și lung. Pentru el, care aparținea generației de culoare roz, nu era o problema această schimbare, dar pentru noi era totul negru și am fi intrat în panică dacă nu ne-ar fi spus planul de schimbare. În spatele acestui plan, avea o motivație pe care am considerat-o chemarea lui Dumnezeu, pe care am acceptat-o cu toată inima și gata de a susține tot ce implica această decizie.

Deși, aveam convingerea, că a studia teologia este o alegere ideală, ne întrebam cum va înțelege și aplica responsabilitatea acestei misiuni. Am apelat din nou la Acela care știe tot și poate tot, cu încrederea că este singura noastră sursă de încredere și ajutor, iar răspunsul nu a întârziat. A fost acceptat la colegiu la jumătatea anului, a luat în fiecare semestru un subiect în plus pentru recuperare și, prin minunea lui Dumnezeu, a terminat cursul în trei ani și jumătate, după care a și fost angajat ca pastor în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Deși fiecare moment din viața fiecăruia este o minune, totuși, pentru băiatul nostru se părea că timpul minunilor acum începea. A fost repartizat în statul Victoria (Australia), unde a primit înalta și minunata responsabilitate de a coordona lucrarea de salvare și recuperare a oamenilor atacați, răniți și doborâți de Satana. Terenul de lucru, o societate secularizată, sătulă de bine și îmbuibată de belșug și viață de huzur. Oamenii pentru care trebuia să lucreze, în aparență nepăsători și indiferenți față de oferta de a trăi veșnic și fericiți. Adversarul în competiție: un dușman înrăit care, dacă i s-ar permite, ar șterge de pe fața pământului tot ce este viu. Pe scurt: o misiune imposibilă, într-o lume irecuperabilă, pentru care se crede că nu mai există drumul spre glorie. Cred că vă imaginați că tabloul ce îi stătea în față, era destul de gri, culoare ce absoarbe chiar și cele mai luminoase raze de soare. Acum, avantajele misiunii: angajat în slujba Stăpânului Universului, Creatorul a tot ce există, Atotputernicul și iubitorul Dumnezeu; colaboratori: îngerii ce excelează în putere, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. Pe scurt: tot Universul de partea lui. Nici că se putea mai bine și mai mult. Observați: tabloul are două fețe: una gri și una foarte luminoasă și strălucitoare. Depinde de individ ce față alege să privească. Mulțumim lui Dumnezeu că fiul nostru a ales să privească la partea luminoasă. Cu toate pânzele sus, a pornit cu încredere pe terenul vrăjmașului în ajutorul celor ce se zbăteau în disperare, pentru eliberare. Mesajele de descurajare nu au întârziat să vină, chiar de la aceia care

trebuiau să-l susțină. Cu multă compasiune și prevedere, oamenii de bine, îl sfătuiau să-și păstreze timpul, resursele și energia pentru o lucrare mai eficientă, pentru oameni și zone unde poate ar fi apreciat ceea ce se face pentru ei: „Lumea din jurul tău, aparține unei societăți irecuperabil stricată, ce își așteaptă soarta Sodomei și Gomorei. Mai multă speranță poți avea de la păgânii din Africa și Amazon, decât de la acești așa ziși creștini, care probabil au uitat de mult de ce se numesc așa.

La prima vedere , după criteriul de percepere și judecată omenească, se părea că acești binevoitori aveau dreptate. Același lucru a zis și Iona despre locuitorii din Ninive, fapt care l-a determinat să-și schimbe direcția spre Tars, de unde mai putea aștepta ceva. Dacă ești sincer și bine intenționat, ar trebui să nu fii influențat de păreri și spirite afectate sau infectate de lipsa de prețuire a valorii sufletelor oamenilor.

Mulțumesc lui Dumnezeu continuu, pentru că băiatul nostru a ales să privească dincolo de ce izbește ochiul, și să acționeze prin credința în lucrarea ce i-a fost încredințată.

Mai întâi s-a rugat ca un copil: „Doamne, nu știu nimic, nu am nimic, nu pot nimic... ajută-mă!” Și, ce credeți? Imediat după ce a predat controlul și a apelat la izvorul de putere, au și început să curgă râuri de binecuvântări, sub diferite forme. A mers din casă în casă, a vorbit cu oamenii, i-a invitat la cursurile de sănătate, la seminarii de interpretarea și înțelegerea profețiilor, la întâlniri sociale și multe alte evenimente. Eu, care m-am născut și am crescut la țară, știam că pământul e bun și rău. Poți face agricultură cu succes dacă e pământul bun, sau pierzi tot dacă pământul e rău. Pentru mult timp, medicina ne-a învățat că boala și durerea, pot fi ținute sub control de medicamente și tratamente, dar nu sunt și reversibile. De când merg la biserică, teologii ne-au învățat că sunt oameni buni, oameni recuperabili și oameni răi, care merg drept în iad. Aceste teorii despre cele trei categorii de oameni au fost propovăduite și crezute de când e lumea pe pământ, și până chiar și cei mai optimiști se mulțumeau adesea cu ideea că asta-i viața. Cât despre agricultură, se știe că astăzi se poate obține o producție performantă până și în cele mai deșertice terenuri. Pământul cel mai rău, unde nu crește nici iarba, se regenerează până la nivelul de sol fertil, unde se poate cultiva orice. Și în domeniul sănătății, e demonstrat practic că orice boală este reversibilă până la normal, ca și când nu ne-am fi îmbolnăvit niciodată. Și acum mă întreb: dacă acolo unde lucrează omul s-au obținut rezultate incredibile, de ce unde lucrează Dumnezeu nu ar fi posibile rezultate imposibile?

Practic, Cristi, băiatul nostru, este martor a ceea ce face Dumnezeu prin oameni, atunci când aceștia îi permit să lucreze în ei și prin ei. Prima ușă deschisă către succes a fost, când, printr-o minune, au găsit într-un orașel de țară o stație radio de vânzare, cu o frecvență valabilă șapte zile pe săptămână, 24 ore pe zi. Bucuria le-a fost și mai mare când au aflat că și pretul era acceptabil și, cu micile lor economii puteau să o cumpere și să o folosească fără întrerupere. Dar, pentru că locuim pe pământ, unde lupta dintre bine și rău este în defășurare, a venit și șoapta descurajării: cine mai asculta la radio în zilele noastre când televizorul, internetul, telefonul mobil, umplu orice bucățică de timp. Și, logic vorbind, cine ar investi în ceva, doar de dragul de a cheltui bani, timp și energie. Sunt trei categorii de oameni care ignoră logica: fanaticii, extremiștii, sau cei care sunt

inspirați de Dumnezeu și plini de dragoste pentru oameni. S-a mai ridicat un munte în față atât de înalt, că era imposibil de trecut de unul singur: programele. Să pregătești programe pentru 24 de ore din zi, e o muncă uriașă și Cristi era doar cu un prieten, care a promis că îl poate ajuta cu partea tehnică, dar nu cu material de transmis. Pe lângă toate acestea, era pastor la două biserici și avea un program foarte aglomerat. Mulțumesc lui Dumnezeu că băiatul nostru, a trecut peste orice logică și calcul matematic, a refuzat să se gândească la resursele lui limitate și responsabilitatea ce-l aștepta și a acționat prin credință și încredere totală în Acela care știe tot și poate tot. Când a fost convins că a cumpăra stația de radio e după voia lui Dumnezeu, a mers înainte bazat pe ideea că Acela care a creat elefantul, îi va da și apă de băut. Și când lucrezi în felul acesta, rezultatele nu întârzie să vină. Telefoane peste telefoane de la ascultători, încântați de programele pline de putere, veneau continuu împreună cu mulțumiri și donații, deși niciodată nu a cerut cuiva ceva. Și, ca o superminune, au mai găsit alte stații de radio de vânzare, până acolo că au ajuns la 170 în toată țara și numărul crește, dar crește și numărul celor ce au găsit drumul spre glorie.

Ca să fii singur și să nu ai nimic, și să transmiți programe 24 de ore, la peste 4 milioane de oameni, arată foarte clar că aici este degetul lui Dumnezeu, care își manifestă puterea în lucrarea de salvare a omenirii.

Experiențe de felul acesta, confirmă că nu trebuie decât să crezi și să fii la dispoziția lui Dumnezeu, ca viața să fie o continuă minune a manifestării puterii lui Dumnezeu. Dar, pentru că fiecare persoană este un unicat în lume, și planul lui Dumnezeu cu fiecare este unicat. Cel puțin din experiența familiei noastre, am aflat că fiecare persoană are responsabilitatea de a se pune la dispoziția Aceluia de la care primește viața și numai după aceea poate experimenta minuni care să-i umple inima și mintea cu bucurie și mulțumire. Nu contează cine ești și ce faci. Dumnezeu are un plan cu tine. Dă-i voie să ți-l arate și fii binevoitor să asculți de glasul care zice: „Iată drumul, mergeți pe el”.

Când fiica noastră mai mare, Wanda a terminat facultatea, primul ei serviciu a fost să predea la o Universitate din Sydney, la studenții de anul I și II. Era ceva ce-i plăcea, deși era obositor și cu multă responsabilitate, mai ales în timpul examenelor, dar și salariul era pe măsură. Perspectivele erau mari și viitorul îi oferea condiții destul de promițătoare pentru o viață decentă și confortabilă. Omenește vorbind, nu-ți mai trebuie decât să te așezi bine în scaun și să urmărești desfășurarea călătoriei cu trenul în care te-ai suit. Până aici nu e nimic greșit; este o viață normală, de om cuminte, dacă nu ar fi un plan, o chemare, o responsabilitate. Partea cea mai fragilă a acestei ecuații este că, deși Dumnezeu este Creatorul și Stăpânul, nu impune nimănui nimic, ci doar oferă, iar omul are libertatea de a alege să primească oferta și să acționeze după chemarea și planul primit, conștient de responsabilitatea ce i se cere.

Printre alte variante posibile, apărute în cariera ei profesională, a fost una care, omenește vorbind, nu avea nimic să te atragă: salariul era la jumătate, comparat cu alte posturi la aceeași pregătire; materialul de lucru erau oamenii cu cele mai mari probleme morale și sociale. Fără să exagerez, pot spune că, pentru a alege să lucrezi în această organizație, trebuie să fii ori extremist, ori să ai o inimă așa de sensibilă, încât să se pună

în slujba acelor care sunt afectați și infectați de degradare morală, motiv pentru care sunt marginalizați, chiar și de către cei mai apropiați. Drept vorbind, am avut o rețineră când ne-a spus de noua ei perspectivă, și așa fi comentat, dacă nu vedeam în ea o determinare de neclintit. Îi străluceau ochii de dorința de a sacrifica confort, bani, timp, energie, în lucrarea de recuperare și regenerare a ființelor atacate și doborâte de Satana, care se zbăteau în mocirla păcatului.

Și, într-adevăr, nu a fost ușor. Lucra 10, 12 până la 14 ore pe zi, nu pentru că voia bani mai mulți, ci pentru că nu putea face altfel. Față în față cu nevoile oamenilor, orice altceva trecea pe locul doi.

Abia după ce a început Wanda activitatea acesta, am luat și noi cunoștință un pic de marea și urgenta lucrare de răscumpărare a unei lumi ce se afla pe marginea prăpastiei. Printre cei ce aveau nevoie de consultație și ajutor erau copii, tineri, bărbați, femei, familii, bătrâni din toate clasele sociale și, mai trist, din toate religiile, într-un cuvânt, o lume disperată.

Biblia zice de 2000 de ani: "Cercetați pe orfani și pe văduve în necazurile lor", iar despre Isus Hristos se spune că "I s-a făcut milă de gloate pentru că erau ca o turmă fără păstor". Imaginați-vă ce diferit ar arăta lumea dacă ar fi imitat modelul Isus, măcar de cei ce-și zic creștini. În ceea ce mă privește, mă conving pe zi ce trece că simțămintele fine și sensibile ale ființei umane, se degradează văzând cu ochii. Cu ani în urmă, era o groază și toți intrau în panică dacă o femeie era abuzată, ori o mamă își abandona copilul, ori o persoană se declara homosexuale. Trist este că societatea noastră astăzi, este infectată de practici de genul acesta. Oameni de toate categoriile suferă, iar cei cărora ar trebui să le pese și să acționeze, aproape că lipsesc.

Când copiii noștri erau mici și strâmbau din nas la anumite mâncăruri, obișnuiam să le zic: În Africa cu voi, pentru o lună și, când o să vă întoarceți, o să mâncați și rădăcini de copac, că maimute coapte nu aveți. Cred același lucru, că dacă numai pentru un timp, s-ar schimba locurile între bogați și săraci, favorizați și nefavorizați, deștepți și mai puțin citiți, lucrurile s-ar schimba de nerecunoscut. Aviz privilegiaților de orice nuanță, la Dumnezeu nu-l nimic imposibil.

În cadrul misiunii pe care Wanda o îndeplinea cu grijă și devotament, s-a întâmplat, pe lângă alte minuni, una care a culminat. Ca să se vadă și mai clar că Dumnezeu este în control și îi iubește pe toți oamenii la fel, atunci când a trebuit să plece într-o insulă din Pacific, pentru o altă misiune, verișoara ei Grațierea, termina facultatea, calificându-se în domeniul cel mai critic al omenirii, salvarea celor fără speranță. Și, pentru că Dumnezeu niciodată nu face greșeli, a ales persoana potrivită la locul potrivit. Când mai întrebam pe părinții Grațierii ce mai face ea, răspunsul era scurt: Dar cine o vede? Lucrează cât doi și, dacă n-ar mai fi sfârșit de săptămână, nu am mai ști cum arată. O, dacă măcar creștinii (urmașii lui Hristos), ar colabora cu Dumnezeu pentru reabilitarea celor căzuți între tâlhari!

Capitolul 11

Imposibil? - Nu; Încredere? - Da

În urma acestor experiențe descrise mai sus, aș provoca pe cititorii acestui material cu o propunere: Dați voie lui Dumnezeu să-si demonstreze puterea prin voi și veți descoperi că viața e o minune continuă. Când veți acționa prin credință în Acela care știe tot și poate tot, veți descoperi că este o onoare și o favoare să colaborați cu Cel ce este nelimitat în resurse de orice natură, resurse ce vă sunt la dispoziție, dar la o rugăciune distanță. Nu neglijați nicio ocazie ce vi se ivește, nu subestimați nici valoarea și, mai presus de toate, nu subapreciați nicio persoană din orice clasă socială ori pregătire intelectuală și atunci, doar atunci, veți trăi o viață plină de orice satisfacție și de roade la care nici nu vă așteptați. Si ca să nu fie doar o teorie frumoasă, mi-aș asuma riscul de a fi interpretat, povestindu-vă o secvență din marele capitol al vieții, în lupta de a prioritiza programul și acțiunile noastre zilnice, față în față cu nevoile reale de care nu ne putem dispersa. Și eu, ca mulți alții dintre locuitorii planetei Pământ, trec continuu prin criza de timp. Nu am timp, aud adesea în jurul meu, nu-mi ajunge timpul, trebuie să recunosc personal. Programul aglomerat la maximum și multele responsabilități pe fondul timpului limitat produc o încărcătură de stress ce generează multe dureri și suferințe și uneori chiar compromisuri.

Se estimează că până în anul 2050, unul din doi pământeni vor fi afectați de boala secolului: DEPRESIA. Și, fie că recunoaștem ori nu, cu riscul de a plăti un preț destul de mare, ne angajăm în cursa pentru așa-zisa supraviețuire fără să evaluăm consecințele, pentru că nu avem timp și de asta.

Și, pentru că nici eu nu fac excepție de la această categorie, mă găsesc adesea neputincios în fața unei agende foarte plină de puncte importante, că mi-ar trebui 48 de ore într-o zi, ca să le pot rezolva. Cred că vă este familiară o astfel de agendă. Mă întreb dacă ar putea fi și altfel. Teoretic, răspunsul cel mai corect este „DA”, practic nu se poate decât prin două alternative: să fii extremist, fanatic, minte îngustă, creier spălat sau să ai o puternică încredere în Dumnezeu, care hrănește zece mii de persoane cu trei pâini și doi pești, învie morți și vindecă orice boală și suferință și să acționezi prin credință.

Deși sunt un adept al variantei a doua, trebuie să recunosc că, practic, am ales de cele mai multe ori să nu dau vrabia din mână, pe cea de pe gard, adică să contez pe ce am în mână și acționez ca atare. Am, totuși, câteva experiențe care mai încarcă bateriile credinței mele, când acestea se mai descarcă. Pentru a înțelege mai ușor ce urmează, aș vrea să vă imaginați că sunteți într-o țară străină, fără opțiunea de a vă întoarce înapoi, cu nevoi urgente legate de supraviețuire (facturi de curent, de apă, gaze, chirie, bani imprumutați din bancă). Și, pe fundalul acestui tablou real, vă vine în minte un gând cum că ar trebui să scrieți o carte; nu o carte de grădinărit, de tratamente naturale, de educarea copilului, ori bucătărie, ci o carte care se pare că nu ar aduce niciun beneficiu pentru rezolvarea situației în care ești, mai degrabă, o carte de care ar beneficia alții și

poate mulți dintre aceea care au de toate. Mă întreb: cum ați reacționa la un asemenea gând? Nu-i așa că e numai normal să zici: lasă domnule cărțile pentru scriitori, că eu am treabă să-mi plătesc datoriile și să-mi întrețin viața. Poate ar trebui să știți, că acesta este începutul istoriei cărții „Alegerea” pe care, probabil, ați citit-o. Când mi-a venit în minte acest gând, nu aveam nicio dispoziție favorabilă care să mă încurajeze. Cu un program foarte aglomerat, datorita unei încărcături uriașe de nevoi și datorii, simțeam că tot ce aveam nevoie disperată era timp, timp, timp. Singurul program care ar fi fost un pic generos cu mine, era programul de somn, adică să tai o oră-două pe zi din somn și să completez unde e nevoie mai mare.

De zeci de ani eu mă scol în fiecare dimineață la ora patru. Ca să dorm minimum șapte ore, atunci trebuie să mă culc seara la ora nouă cel târziu. Dacă mi-aș permite să tai o ora, două, ar trebui să calc voit legile corpului meu, lucru pentru care, mai curând sau mai târziu, va trebui să plătesc. Așa că am lăsat cele șapte ore de somn la locul lor, în speranța că voi putea găsi în altă parte puțin timp pentru urgențe. Și cum a scrie cărți nu se încadrează la urgențe, am avut toate motivele să abandonez proiectul din gând.

Astăzi, mulțumesc lui Dumnezeu că El nu a abandonat proiectul. Nu mă îndoiesc că Dumnezeu știe foarte bine ce e urgent cu adevărat și tot El are și soluții pentru îndeplinirea proiectelor Sale. Tot ce se cere de la noi, este să vrem să colaborăm. Prima soluție pe care mi-a recomandat-o Dumnezeu pentru punerea în aplicație a proiectului de a scrie a fost de a folosi la maximum ce aveam la dispoziție. Spre exemplu: am luat un caiet și un pix pe care le-am cărat cu mine tot timpul. Apoi, am fost determinat să folosesc orice timp ce îl aveam la dispoziție (când așteptam pe cineva, când ajungeam mai din timp la lucru, când terminam mai devreme lucrul și uneori, am scris chiar când era circulația blocată pe autostradă), într-un cuvânt, foloseam ce aveam la îndemână. Pot să spun că am experimentat pe viu că se poate face mult într-o zi de 24 ore, dacă timpul este folosit eficient, în funcție de priorități. Numai că, deși începusem să scriu și lucrarea continua, totuși, înaintarea era foarte înceată și, din ceea ce știu acum, oamenii așteptau și, probabil îmi trebuiau ani până terminam. Așa că, Dumnezeu a venit cu o a doua recomandare (zic așa pentru că Dumnezeu nu impune, nu forțează). Îndemnul a fost de a rezerva o zi din săptămână (din cele șase zile de lucru) și să o dedic scrierii. Prima reacție de împotrivire am avut-o de la mine și de la motivele mele foarte justificate. După toată logica, aveam toată dreptatea de partea mea. Față în față cu un munte de datorii și nevoi (în fiecare lună trebuia să dau 6800 dolari numai dobânda la bancă), obligații familiale, sociale și de serviciu, mai poți să crezi că e un gând bun, inspirat, care merită să fie luat în considerare? Mai degrabă putea fi clasat drept extremism, deplasare ori, în cel mai bun caz, rupt de realitate. Așa că, pentru început, ca o măsură de protecție, am încercat să cred că nu e pentru mine, sau că nu se încadrează în timpul meu și condițiile mele. Am rămas liniștit la prima variantă, de a scrie între timp, pe bucățele, în speranța că, într-o zi, o să ies la cap cumva. Numai că problemele s-au adunat în așa fel, încât nu mai aveam nici acele posibilități de a scrie. Mulțumesc mult, mult lui Dumnezeu că, deși eu încercam să sugrum gândul de a pune deoaparte o zi din șase ale săptămânii, El, cu multă răbdare și perseverență, a încercat să mă convingă de chemarea ce mi-a făcut-o și de responsabilitatea pe care o am. Și a făcut-o.

Într-o zi de primăvară, am plecat la lucru obișnuit, cu grija multelor probleme pe care trebuia să le rezolv în ziua aceea, presat și de o nevoie urgentă: îmi trebuiau 20.000 dolari. Era numai normal să cauți de lucru și să vrei să lucrezi. Pe la ora nouă, a trebuit să merg de la o adresa la alta, chiar framântat de agenda încărcată din acea zi. Și, ce credeți? A venit gândul, gândul acela despre care credeam că e tras pe linie moartă și așteaptă. „Oprește-te”, imi zicea din ce în ce mai clar. „Caută un loc liniștit și scrie; oamenii așteaptă mesajul, trebuie să ajungă. Nu înțelegi că e urgent?” În zadar încercam să argumentez cu cei 20.000 de dolari, cu sezonul foarte aglomerat, cu multe responsabilități. „Oprește-te și scrie!” auzeam acel glas în minte. Da, înțeleg, dar seamănă mai mult a fanatism decât a lucru serios, oricum lumea e plină de cărți... și apoi, eu, cu datorii la bancă și o grămadă de cheltuieli, cum să mă descurc? Nu se poate să mă opresc în mijlocul săptămânii, și până la urma urmei, nu e asta profesia mea. Și de ce nu m-aș îngriji mai mult de ceea ce fac eu, unde pot da mai mult randament și să ajut pe specialiști cu ce pot eu, ca ei să scrie cărți...

Vă mărturisesc că mergeam cu mașina și simțeam că nu ajung nicăeri. Încercam să mă gândesc la altceva, dar acel gând mă urmarea ca umbra. Și, ce credeți? Am capitulat. Pe drumul pe care mergeam, știam un parc mare și liniștit. Aproape involuntar am intrat în parc, am oprit mașina și m-am așezat la o masă, încercând să mă liniștesc și să înțeleg ce e cu mine. Imaginați-vă, era ora nouă dimineața, toată lumea mișcându-se cu viteză, iar eu cu pixul și caietelul încercam să-mi adun gândurile pentru a le pune pe hârtie. Cum îmi formulam o idee și voiam să o scriu, îmi inunda capul nevoia urgentă de 20.000 dolari și multele lucrări ce trebuiau făcute în ziua aceea. Când în sfârșit, am întrerupt legătura cu realitatea, abia atunci am avut abilitatea să scriu ceea ce citiți dumneavoastră acum. Deși nu cred că voi putea înțelege cum lucrează Dumnezeu, practic am experimentat de multe ori formula din Biblie: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra”. Matei 6: 33. Așa, eu am scris înainte, cu riscul de a fi interpretat și judecat chiar. Aș vrea să termin relatarea despre cum s-a terminat ziua aceea. După câteva ore de scris, timp în care mi se părea că sunt singur pe lume, am observat că, nu departe de mine, lucra o echipă de oameni care foloseau acel material de care aveam eu nevoie și pentru care îmi trebuiau cei 20000 de dolari. Aproape involuntar m-am ridicat și am pornit spre ei. Am vorbit cu șeful echipei să aflu de unde și cu cât cumpărau ei acel material. Spre mirarea mea, omul acesta a lăsat lucrul, a căutat telefoanele furnizorilor și mi-a oferit toate informațiile de care aveam nevoie.

M-am întors la locul meu, am dat câteva telefoane. Nu a răspuns nimeni. Am lăsat câteva mesaje și m-am apucat de scris. Când am încheiat ziua aceea, m-am suit în mașină și, în drum spre casă, telefonul a început să sune. Erau furnizorii aceluși material de care aveam mare nevoie. Oferta făcută a fost de 14.000 de dolari, adică cu 6 000 de dolari mai puțin decât cel mai mic preț pe care îl găsisem eu până atunci. Câteva ore petrecute la îndemnul lui Dumnezeu au fost urmate de un dar pentru care trebuia să lucrez din greu multe săptămâni. Dar, cel mai mare dar pe care l-am primit cu ocazia aceea a fost înțelegerea faptului că primim toate lucrurile pe deasupra, dacă noi căutăm mai întâi pe Dumnezeu. Totul depinde de încredere.

In concluzie, aş vrea să reamintesc ce scrie în Psalmul 103, versetul 1: „Binecuvântează suflete pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui”. Această atitudine de mulțumire și recunoștință ne oferă un tonic. Un tonic ce ne propulsează pe drumul spre glorie, până vom ajunge la destinația mult dorită, unde ne așteaptă Tatăl nostru iubitor și scumpul nostru Mântuitor, pentru a ne oferi cu plăcere Împărăția.

Vă doresc un drum bun și cu succes! Să ne vedem curând la Marea de Cristal! Dumnezeu să ne ajute! Amin!

oooOooo